

„ Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima. “

Djela 11:26

Antiohija

januar/februar 2017.

br. 151

svaki novi dan je prilika za

**NOVI
POČETAK**

Dragi u Hristu,

Ukoliko vam je Antiohija korisna i na blagoslov, molimo vas da razmislite mogućnost da nam pomognete da bi i dalje mogla da stiže do vas i drugih čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- ◆ **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su jezički dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa čitaocima Antiohije.)
- ◆ **Prevođenje** (Imamo pisanih materijala koje bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- ◆ **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi, kako bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama.)
- ◆ **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volentiramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog, bez obzira na iznos, je dobro došao i značajan.)

Unaprijed hvala. Želimo vam mnogo Božijih blagoslova!
Antiohija

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli:

Evangeoske crkve iz Banjaluke, Sanskog Mosta i Srpa

Baptistička crkva iz Novog Travnika

Udruženje „Rafael“ iz Sarajeva

Vjernici iz Beograda

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931

Adresa: Antiohija, Poštanski fak 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: bd@blic.net

Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajna, Banjaluka

Štampa: Minevra, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

O PROŠTENJE

Kako Božija milost može promijeniti tvoj život?

Kako i mi opraštamo...

Božije oprostjenje ne smije prestati kada dođe do nas, već djelovati dalje kroz nas. Onako kako nama Bog daje milost i oprostjenje, tako i mi moramo drugima pružati milost i oprostjenje. Ne samo da budemo ljudi kojima je oprašteno, nego i ljudi koji opraštaju. Naš odnos sa drugima treba da sadrži isto milosrđe koju nam Bog pruža.

O tome govori usporedba koju je Isus ispričao o sluzi bez milosti u 18. poglavlju Evanđelja po Mateju. Isus je započeo priču koja je veoma slična mojim iskustvom sa čovjekom po imenu Džek: „Zato je kraljevstvo nebesko kao kralj koji htjede srediti račune sa svojim slugama. Kad poče obračunavati, dovedoše mu jednoga, koji mu je bio dužan deset hiljada talenta. (Zamislite da je to deset miliona dolara). Kako nije mogao platiti, zapovijedi gospodar da prodaju njega sa ženom i djecom i svim imanjem i da se

tako podmiri dug. Tada mu se sluga baci pred noge i zamoli: Gospodaru, imaj sa mnom strpljenja, sve ću ti platiti! Gospodar se smilova sluzi, pusti ga i oprosti mu dug.“ (Evandjelje po Mateju 18:23-27)

Lako je uočiti da se ovaj pasus odnosi na našu situaciju. Kao sluga u priči, i mi Bogu moramo vratiti iznos koji je za nas nedostižan. Kako Mu možemo vratiti za svaki put kada smo pogriješili protiv Njega?

Obećanje da ćemo vratiti sve, uz pomoć dobrih djela, iz naših usta zvuči isto toliko jadro i glupo kao kod sluge. Ne možemo zaslužiti oslobođenje od optužbe. Kao i sluga samo se možemo nadati da kralj ima milosti da nas oslobodi.

On to čini! Kako biste se osjećali da ste nekome dužni nekoliko miliona i on vam kaže: „Nema problema, zaboravi!“ Ne znam, kako bi to prošlo kod vas, ali mene bi to nadahnulo u sljedećim koracima. To je upravo ono iskustvo koje stičemo kada primimo Božije oprostjenje.

Neko bi pomislio da bi nam ovako veličanstven doživljaj

milosti olakšao da prema drugima pokazujemo milost, zar ne? Razmislite o tome. Nažalost, i u daljem toku priče, pomenuti sluga je veoma sličan svima nama. „A kad izađe taj sluga, nađe jednoga od svojih drugova, koji mu je bio dužan sto denara (zamislite da je to deset dolara). Uhvati ga i poče ga daviti govoreći: Plati što si dužan! Tada pred njega pade njegov drug i zamoli ga: Imaj strpljenja sa mnom, platit ću ti! Ali on ne htjede, nego ode i dade ga baciti u tamnicu dok ne plati svojega duga.“ (Evandjelje po Mateju 18:28-30)

Zamislite! Ovaj momak je oslobođen duga od deset miliona dolara i sada se ljuti zbog deset dolara. Njegov gospodar ga je maloprije prelio sa nekoliko buradi milosti, a on sada nema ni čašu milosti za svog druga. Takvi smo i mi kada ne opraštamo drugima. Primili smo toliku milost od onoka kojemu smo bili toliko dužni. I opet imamo problema s tim da budemo milostivi prema onima koji su nama nešto skrivili. Umjesto toga ih bukvalno bacamo u zatvor: u zatvor našeg vlastitog ponosa i ljutnje. Razvijamo ozlojeđenost

prema njima, sve dok mi ne odlučimo da su se iskupili.

Ko ima ovakav stav, trebalo bi da čuje sljedeće Isusove riječi: „Tada ga dozva k sebi njegov gospodar i reče mu: Zli slugo! Sav sam ti dug oprostio jer si me molio. Nisi li se i ti trebao smilovati svome drugu, kako sam se ja smilovao tebi? Pun gnjeva predade ga njegov gospodar mučiteljima, dok ne plati sav dug. Tako će i moj nebeski Otac postupati s vama ako svaki od vas ne oprostí od srca.“ (Evandjelje po Marku 18: 32-35)

Veoma je lako dokazati da smo veoma egoistični i nezreli kada ne uspijemo oprostiti onako kako je nama oprošteno. Isus ide dalje, puno dalje. Čak

nam kaže da primanje Božijeg oprostjenja zavisi od naše spremnosti da to oprostjenje proširimo i na druge. Primamo samo onoliko koliko smo spremni dati.

Sjetite se molitve koju je Isus pomenuo svojim učenicima: „I otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima svojim!“ (Evandjelje po Mateju 6:12)

To je ista poruka, ali u drugoj formi. Ako ne oprostimo svome bratu, onda ni naš nebeski Otac nama neće oprostiti. Ovo su oštre riječi. Zašto je Isus u ovome tako strog? Mislim da je razlog sljedeći: odluka kome će se šta i kada oprostiti je Božija. Ako preuzmemo odluku da li ćemo u određenoj situaciji

proslijediti oprostjenje, mi tada uzimamo funkciju koja pripada samo Bogu. Na kraju krajeva, sebe činimo Bogom!

Glumiti Boga

To je bila lekcija, koju je Jona morao naučiti. Svi poznajemo Joninu priču - kako je pobjegao kada ga je Bog zvao da stanovnicima Ninive kaže da se moraju pokajati, i kako je tri dana proveo u stomaku ribe. To je bila Božija metoda da mu promijeni mišljenje. Uvijek sam mislio da je Jona pobjegao od Boga jer je mislio da će ga ljudi iz Ninive - čiji su grijesi i bezbožnost bili veliki - trgati kada im kaže šta treba da čine.

Jona je, prema mom ranijem mišljenju, doživio snažan strah, koji svi osjetimo kada nam Bog kaže da sa drugima moramo pričati o njihovim grijesima. To ne objašnjava Jonino ponašanje, nakon što je propovijedao. Smiješna stvar se dogodila na kraju Joninog propovijedanja je da su se stanovnici Ninive pokajali. Nisu ni pomislili na da ubiju Jonu, nego su pozitivno reagovali na njegovu poruku: „Ninivljani povjerovaše Bogu“, glasi jednostavan izvještaj.

„Proglasili su post i svi, veliki i mali, obukli su pokorničke haljine.“ Čak se i kralj Ninive pokajao i pozvao je čitav narod da jedan dan posti. (Jona 3:5; 3:6-9)

Pretpostavili bismo da je Jona osjetio olakšanje i sreću. Olakšanje, jer ga nisu ubili, a sreću, jer su čuli Božiju poruku i okrenuli se od svog grijeha. Njegova reakcija je bila potpuno drugačija: „To vrlo ozlovolji Jonu i on se razljuti. Ovako se on pomoli Gospodu: Ah, Gospode, to je eto ono što sam mislio kad sam još bio u svojoj postojbini! Upravo sam zato htio prije pobjeći u Tarsis. Jer sam znao da si ti milostiv i milosrdan Bog, strpljiv i bogat milosrđem, i sažališ se zbog nesreće. A sada, Gospode, uzmi ipak moj život od mene, jer je bolje za me da umrem nego da živim! Ali ga Gospod samo upita: Je li pravo od tebe da si tako zlovoljan?“

Da li shvatate Jonin problem? Nije se plašio toga da se stanovnici Ninive neće pokajati, nego da će učiniti upravo to! Nije htio, da dožive Božiju milost, već Božiji sud. Zbog toga je pobjegao u Tarsis, i naljutio se zbog njihovog pokajanja.

„Znao sam“, gundao je. „Tačno sam znao. Ovi bijedni ljudi iz Ninive. Oni su više nego zaslužili da budu zbrisani sa lica Zemlje. Ali šta dobijaju? O ne! Bog me je poslao da ih upozorimi, jer je znao da će me poslušati i pokajati se. Vidi ih kako sjede u tim vrećama i u pepelu. Rekao sam da više ne postoji pravednost.“

Jona je sam već odlučio da li Ninivljani zaslužuju oprostjenje ili ne. Da je bilo po njegovom, bili bi uništeni. Ali odluka nije bila Jonina. Sjeo je na Božije mjesto, i sebe je postavio u poziciju Boga.

Bog je upotrijebio jednu veoma čudnu metodu da Joni prikaže grešku u njegovom razmišljanju. Dok je Jona sjedio van grada, Bog je učinio da pored njega naraste bršljan, da bi Jona sjedio u hladu. Jona mu se obradovao. Onda je Bog poslao crva da uništi biljku. Jona, koji je bio izložen suncu i vrućem istočnom vjetru, postao je očajan. Opet je molio Boga da mu uzme život.

U onome što je uslijedilo možemo da vidimo poentu. Bog se obratio Joni: „Jona, hajdemo da porazgovaramo o bršljenu. Znaš da on nije pripadao tebi.

Nisi ni prst pomjerio da bi ga posadio ili njegovao. A sada vidi koliko si zabrinut zbog njega! Koliku je bol donijelo uništenje tog grma. Kako se ti osjećaš zbog žbuna, tako se ja osćam zbog Ninivljana. Za tebe mogu biti vrijedni prezira, ali za mene su vrijedni. Da li su zaslužili oprostjenje, nije tvoja odluka. To je moja stvar. Moraš naučiti da stvari vidiš iz moje perspektive, i prestani da činiš moj dio posla!“

Kako je lako upasti u istu zamku kao i Jona! Naš problem je što ne želimo oprostiti drugima. Povrijedili su nas, pa sada moraju platiti za to. Ne zaslužuju naše oprostjenje, bar ne sada. Pustimo ih i oprostimo im onda kada mislimo da je vrijeme.

Bog nam nije dao pravo da pravimo takve odluke o drugima. Naprotiv, naložio nam je da im oprostimo. Kao i Jona, moramo naučiti gledati stvari iz Božije perspektive i prestati sa time da želimo činiti njegov posao. Ako to ne uradimo, sebe pravimo Bogom i sebi uskraćujemo njegovo oprostjenje, a to nije ono što želimo!

Kako je sa vama? Da li postoje ljudi koji su vam nešto

skrivali i kojima ne želite oprostiti? Možda roditelj, koji vas je tretirao loše ili vam je rekao da od vas nikada ništa dobro neće proizaći. Možda učitelj, rođak ili prijatelj koji vas je prevario ili vas je povrijedio.

Zašto biste i dalje zadržavali otrov neoprostjenja? Zašto biste se i dalje izlagali nemogućem teretu da činimo Božiji posao? Zašto bi sebi uskratili puni doživljaj Božijeg oproštenja? Sjetite se velike milosti koju vam je Bog pokazao i dalje je pokazuje. Onda odlučite tu istu milost pokazati onima koji su vas povrijedili.

„Badava ste dobili, badava dajte!“ (Matej 10:8)

Pitanja

- *Da li postoje ljudi, kojima ne možeš oprostiti?*
- *Kako se ophodiš sa svojim grijesima? Da li samoga sebe optužuješ ili opraštaš sebi?*
- *Da li je čitav tvoj život, svako područje, pod Božijom kontrolom? Postoje li stvari koje su sakrivene u tami?*
- *Da li vjeruješ da ti Bog uvijek oprašta?*

John Wimber

Prevela Rahel Harms, Sarajevo

TATA, NE VIDIM TE!

Hrišćani su često u iskušenju da kažu: „Oče, ja te ne vidim...” Naš hod zemljom je zamračen, no Bog nas vidi i to je najvažnije. On nas nikad ne ostavlja, čak ni na trenutak. On nas drži za ruku i onda kada mi toga nismo svjesni.

Jedna srećna porodica je živjela u kući na kraju grada. Jedne noći u kuhinji je izbio požar. Dok se vatra rasplamsavala, roditelji i djeca su istrčali iz kuće. Iznenada su u paničnom strahu otkrili da nema najmlađeg člana porodice, petogodišnjeg dječaka. On je bio uplašen zbog vatre i zbunjen zbog gustog dima, pa se popeo na sprat.

Šta da rade? Otac i majka su se sve to očajnički gledali, dok su dvije sestre počele da plaču. Vratili su se u kuću zahvaćenu vatrom, ali bilo je nemoguće da spasu dječaka. Vatrogasci još nisu bili stigli.

Iznenada, gore u potkrovlju, otvorio se prozor. Dječak je provirio i počeo da viče: „Tata! Tata!” Otac je prišao i povikao: „Skoči!”

Dječak je pred sobom vidio samo vatru i crni gusti dim, a kada je čuo glas odgovorio je: „Tata, ja te ne vidim!”

„Vidim ja tebe, slobodno skoči!” - viknuo je otac.

Dječak je skočio i začas se, živ i zdrav, našao u snažnom očevu zagrljaju.

Priča ističe pouzdanje koje treba imati naša molitva. Dijete na prozoru kuće koja gori je slika hrišćanina pred Bogom? Kada se nađe u opasnosti, on može čuti kako mu se Bog obraća: „Pouzdam se u mene, baci se u moje ruke.” Hrišćanin je često u iskušenju da odgovori: „Oče, ja te ne vidim...” Naš hod zemljom je zamračen, no Bog nas vidi i to je najvažnije. Bog nas nikad ne ostavlja, ni na trenutak. On nas drži za ruku i onda kada mi toga nismo svjesni.

Bruno Ferrero

NESTRPLJIVOST

Nije u redu da ja čekam; ja sve zaslužujem odmah.

„Trpite dakle, braćo moja, do dolaska Gospodnjega. Gle, težak čeka plemenitoga roda iz zemlje, i rado trpi dok ne primi dažd rani i pozni.“

JAKOV 5:7

Nestrpljivost je plod ponosa. Ponosna osoba nije u stanju da čeka na pravi način. Strpljenje nije sposobnost da se čeka, već sposobnost da se održi ispravan stav dok se čeka.

U Bibliji ne piše: „Budite strpljivi ukoliko čekate“, već: „Budite strpljivi *dok* čekate.“ Čekanje je sastavni deo života. Mnogi ne čekaju na pravi način, iako je istina da nam veći deo

života prođe u čekanju, a manji u primanju.

Ono što želim da istaknem je sledeće: kada od Boga tražimo nešto u molitvi, verujući, ono što sledi je čekanje. Kada primimo, radujemo se zbog toga što smo konačno prilimi ono što smo čekali.

Međutim, zato što smo kao ljudi uvek orijentisani na neki cilj, uvek nam je potrebno nešto kako bismo napredovali, nešto što bismo očekivali. Nakon primanja se odmah vraćamo u proces iskanja i verovanja Bogu za nešto drugo, nakon čega sledi čekanje i

čekanje sve do sledećeg proba-
ja.

Ono što sam shvatila iz ove situacije jeste da ja veći deo svog života provodim čekajući nego primajući. Zato sam odlučila da uživam ne samo u vremenu kada primam već i u vremenu kada očekujem.

Naša je obaveza da naučimo na uživamo na onom mestu na kome se nalazimo, makar i bili na putu za neko drugo mesto.

PONOS NARUŠAVA STRPLJIVO ČEKANJE

„Jer kroz blagodat koja je meni data kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smjernosti kao što je kome Bog udijelio mjeru vjere.”

Rimljanima 12:3

Nije moguće uživati u čekanju ukoliko nisi u stanju da čekaš strpljivo. Ponos onemogućava strpljivo čekanje zbog toga što ponosna osoba ima visoko mišljenje o sebi i zato smatra da nikada ne bi trebala da bude u bilo kakvoj nelagodnosti.

Iako ne bismo trebali da imamo loše mišljenje o sebi, isto tako ne smemo ni da imamo previsoko mišljenje o sebi. Opasno je uzdići se na neko u toj meri uzvišeno mesto da sa njega na ostale gledamo „sa visine”. Ukoliko neko ne postupa na način na koji mi želimo, ili onako brzo koliko mi to očekujemo, bivamo nestrpljivi.

Ponizna osoba ne pokazuje nestrpljivost.

BUDITE RELANI!

„U svijetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svijet.”

Jovan 16:33

Još jedan od načina na koji Satana upotrebljava naš um kako bi nas poveo u nestrpljivo ponašanje jeste oslanjanje na idealne, a ne na relane postavke. Ukoliko u svojoj glavi izgradimo pretpostavku da je sve što se tiče nas, naših okolnosti i odnosa sa drugima uvek samo savršeno – bez nelagodnosti, bez prepreka, bez teških ljudi sa kojima se treba pozabaviti – tada sebe pripremamo za pad. Ili, tačnije, Satana

nas priprema za pad koristeći se našim pogrešnim mislima.

Ja ne zagovaram da budemo negativni; ja čvrsto verujem u pozitivne stavove i misli. Međutim, smatram da bismo trebali biti u dovoljnoj meri realni da unapred shvatimo kako je malo stvari u životu za koje bismo mogli reći da su savršene.

Moj suprug i ja gotovo svakog vikenda putujemo u neki drugi grad kako bismo održali neki seminar. Često za to iznajmljujemo kongresne ili plesne dvorane u hotelima. U početku sam imala običaj da budem veoma nestrpljiva uko-

liko bi nešto krenulo naopako – recimo da klima ne radi kako treba (ili uopšte ne radi), da osvetljenje nije dovoljno, da su sedišta sa pokidanim tapacirungom iz koga vire suđeri ili ostaci torte na podu, preostali od svadbe koja se održavala prethodne noći.

Imala sam stav da smo mi platili iznajmljivanje sale u dobroj veri očekivajući da sve bude u redu i bila bih iznervirana ukoliko to ne bi bilo baš tako. Uvek smo dali sve od sebe da iznajmimo salu koja je čista i uredna, međutim, u skoro 75 procenata uvek bi iskrslalo nešto nepredviđeno.

Bilo je slučajeva da su nam obećali da ćemo moći rano ujutro da se prijavimo u hotel, a kada bismo stigli morali smo da čekamo nekoliko sati. Radnici hotela bi vrlo često izdavali pogrešne informacije o vremenu naših sastanaka, iako bismo im ih više puta ponovili, ili im čak poslali štampane materijale sa tačnim datumima i vremenom početka. Vrlo često su radnici po hotelima grubo i lenji. Vrlo često bi se dogodilo i da obroci koje smo naručivali za seminare ne budu oni za koje smo se dogovorili.

Sećam se kako je jednom na jednom ženskom sastanku (bilo nas je oko osamsto) servirani desert bio „začinjen” rumom. U kuhinji su pomešali u koju salu koje tanjire treba poneti, pošto se u susednoj sali odvijala svadba. Ne moram vam reći da smo bili ne malo posramljeni kada su nam žene prišle i rekle da se kolač oseća na alkohol.

Mnogo je ovakvih primera. Ono što želim da kažem je sledeće: ponekad, ali vrlo retko, mesto na koje dođemo je savršeno, sa savršenim ljudima i savršenim seminarom. Konačno sam shvatila da je jedan od

razloga zašto bih u ovim situacijama bila nestrpljiva taj što sam bila idealista, a ne realista.

Ne planiram da budem poražena, ali Isus je rekao da ćemo se u ovom svetu sretati sa napadima, iskušenjima, pritiscima i slabostima. To su sastavni delovi ovozemaljskog života – kako za vernika tako i za nevernika. Međutim, ni svi propusti ovog sveta ne mogu nam nauditi ukoliko se držimo Božje ljubavi.

Joyce Meyer

Iz knjige BOJNO POLJE UMA

Od svih ratnika
najjača su dva:
vrijeme i
strpljenje.

Lav Tolstoj

PRIJATELJSTVO

Jedan mališan koji je posjetio svog djeda našao je kornjaču i počeo ju je posmatrati i diviti joj se. Istog časa kornjača se u-vukla u svoj oklop i dječak je uzaludno pokušavao da je šta-pićem izmami van. Djed je sve to posmatrao i spriječio ga da i dalje muči životinju.

Rekao je svome unuku:

„To je pogrešno. Dođi pokaza-ću ti kako se to radi.“

Podigao je kornjaču i odnio je

u kuću te je stavio na peć da se ugrije. Za nekoliko minuta kornjača se ugrijala, ispružila glavu i noge izvan oklopa, te počela hodati prema dječaku.

Djed je nastavio:

„Ne pokušavaj nikada bilo ko-ga da prisiljavaš na bilo šta. Sa-mo nastoj da ga „ugriješ“ svo-jom dobrotom i on će ti puno lakše postati dobar prijatelj.“

PRIPREMI SE ZA BOŽJE OBEĆANJE

U našoj crkvi u Jajcu se u posljednje vrijeme događaju nevjerovatne stvari. Prvo smo dobili molbu jednog vjeroučitelja da dovede čitav razred u posjetu našoj crkvi kako bi se bolje upoznali, do širom otvorenih vrata svih škola na području grada Jajca za službu hokeja.

Nevjerojatna prilika za novu djecu koja će danas sutra biti dio nekih aktivnosti poput kamperskog druženja i slično. Međutim, nameće se pitanje, da li smo mi uopće spremni za neki veći „bum“ ako bi se dogodilo, i ako nismo, možemo li napraviti nešto da se bolje pripremimo kako nas obećanja ne bi snašla nespremne.

BOG IMA SVOJE VRIJEME

Isus u Bibliji koristi svakodnevne situacije kako bi ga bolje razumjeli, kako bi nam približio sebe i ono što On radi. Govorio je usporedbe o sijanju, a znamo da sijač mora znati prepoznati vrijeme da bi bio uspješan. Tako i mi moramo prepoznati vrijeme, i u tom vremenu iskoristiti ono što Bog radi. Na primjer, kada razmišljamo o turističkoj sezoni, znamo da ljudi rade puno parom. Zimi se ne radi puno, jer nema potrebe. Zima je vrijeme priprema i planiranja za nadolazeće ljeto. Tako i mi ne smijemo biti u pogrešnoj sezoni, jer ćemo onda pravu sezonu dočekati nespremno.

Ponekad se Božja obećanja ispunjavaju pred našim očima, ali ih mi ne vidimo jer smo možda očekivali nešto drugačije, manje, veće, ili smo zaslijepjeni i zaokupljeni nekim drugim stvarima, životnim problemima, brigama, ljudima... i onda ih propustimo.

Bog nas priprema na različite načine za određeno vrijeme u našem životu. Za sve postoji vrijeme. Kada je zima, živimo kao da je zima, a ne ljeto.

Nedavno smo trčali polumaraton u Banjaluci. Vrijeme je stvorilo otežane uvjete, jer iako smo svi, pa i organizatori očekivali kišu, nastale su nesnošljive

vrućine. Dvije sedmice prije utrke, mi smo se spremali na idealnim uslovima od 10-15 stepeni. Za vrućinu nismo bili spremni. Izgleda da ne treba samo prepoznati vrijeme u kojem se trenutno nalazimo, već i pripremiti se za to da se sve može vrlo brzo i lako okrenuti.

Pitam se da li je tako i sa Božjim obećanjima i načinom na koji On radi. Okolnosti života se vrlo brzo mogu promijeniti, ali isto tako to može samo neprimjećeno proći pored nas, jer smo možda naviknuti na ono staro, predugo nepromijenjeno stanje.

BOG IMA SVOJE NAČINE

Kad pogledamo Psalam 65, vidimo da Bog ima svoje vrijeme, svoje načine i svoje faze. U stihovima 10-14 govori se o Božjim načinima na koje On natapa zemlju, obrađuje i blagosilja: „*Ti pohodi zemlju i Ti je natopi.*”

Naš prevod koristi riječ „pohoditi,” dok na engleskom imamo riječ „pobrinuti se”. Obje riječi možemo naći u izvornom jevrejskom. Bog nas želi pohoditi, da nas podsjeti da su njegova obećanja tu, da se

ispunjavaju iako ih možda ne vidimo.

Možda je ovo vrijeme posebne posjete, vrijeme koje treba iskoristiti i ne propustiti. Vrijeme kada nas Bog pohodi pojedinačno i kao crkvu kroz pomenuta otvorena vrata. Kada čitamo Bibliju vidimo kako je Bog posjećivao svoj narod.

U Starom zavjetu govorio im je kroz proroke, onda dolaskom Isusa, posjetio ih je i podsjetio da je on Osloboditelj, Spasitelj, Mesija. Dolaskom Duha Svetog Bog se nastanio u ljudima koji poznaju tog istog Mesiju, i to je znak da je Bog uvijek tu. Ali nas s vremena na vrijeme iznenadi s otvorenim vratima za koja smo se molili.

I kao što nas Bog s vremena na vrijeme podsjeti da ispunjava obećanja i pohodi nas kako bi ih ispunio, vrijeme je da i mi

posjetimo Božja obećanja, izađemo iz ovih okvira u kojima se nalazimo i pohodimo Njega. Čak ako se nalazimo u sušnom periodu svoga života, nema veze. Bog je taj koji provida kišu. Kao što stihovi 10-11 govore, čak i ako se nalazimo u kišnom period svog života, On je taj koji provida sunce. Nemojmo dopustiti da kratkotrajne brige uzmu vječnu radost. Kratkotrajna suša neka ne zaslijepi naše oči da ne vidimo obećanja koja nam se ispunjavaju. Naredni, dvanaesti stih glasi: *„Ti okruni godinu dobrotom svojom, plodnost niče za stopama tvojim.“*

U drugom prevodu piše: *„Čak i teško obradiva mjesta pretiču izobiljem.“* Znamo da u mjestu u kojem živimo trenutno postoji puno teško obradivih mjesta. Ništa se ne događa bez barem malo muke.

Nismo samo mi narod koji u svemu vidi poteškoću i ne vidi izlaz, nego je stvarno često tako. Prema Bibliji, mi smo u stvari na pravom mjestu da vidimo ispunjenje Božjih obećanja. Jer mi sami mnoga vrata ne možemo otvoriti, mi sami nemamo privilegije koje imaju u drugim zemljama, i ne moraju se za te privilegije ni moliti, po automatizmu i zakonu ih imaju.

Koja su teško obradiva područja u vašem životu? Svi ih imamo, i upravo zbog tih teško obradivih mjesta ne vidimo sve ostale blagoslove koje imamo. Ne vidimo vrata koja su otvorena, koja su tu, nego stojimo i čekamo da se otvore. Čekamo neko bolje vrijeme, da prođe

suša, a kada prođe suša, čekamo kišu. Ne treniramo da budemo spremni i po suši i po kiši.

„Simon Petar, sluga i apostol Isusa Hrista, onima koje pravednošću Boga našega i Spasitelja Isusa Hrista zapade ista dragocjena vjera i nas. Punina vam milost i mira po spoznaji Boga i Isusa, Gospoda našega! Doista po spoznaji njega, koji nas pozva slavom svojom i krepošću, božanska nas je snaga njegova obdarila svime za život i pobožnost.”

Imamo sve što nam je potrebno za život u pobožnosti. Ne tražimo ono što već imamo kao da nam to nedostaje.

Edina Hajder, Jajce

BOŽIJI POZIV

Jedan od važnih elemenata kada govorimo o službi muzičara jeste *Božiji poziv*. Kada je prorok Samuel dobio poziv od Boga da ode u Jišajevu kuću i tamo pomaže jednog od njegovih sinova za budućeg kralja Izraela, on se uputio u njegov dom i okupio celu porodicu kako bi dali slavu Bogu i obavili čin pomazanja.

Tom prilikom Samuel je posmatra jednog od sinova i donio prebrz zaključak da bi taj sin, zbog svog stasa mogao biti pravi čovek za ulogu kralja. Međutim, Gospod ga je zaustavio i rekao mu ključnu stvar vezano za Njegov pogled na stvari, situacije i osobe: „Bog ne gleda kao

što gleda čovjek: čovjek gleda na oči, a Jahve gleda što je u srcu“ (1. Sam. 16,7).

U svom predavanju na temu o Josifu, sluga Božiji i naš brat, Stojan Gajicki je rekao jednu važnu stvar vezanu za poziv: „Ljudske inicijative smetnja su Božijem pravom radu.“

Ljudski pogled na poziv jeste telesan ukoliko nije motivisan željom za spoznajom Božijih puteva. Telesnost često dovodi do toga da se „rađaju“ razni „Jišmaeli“, time što se na osnovu ljudske procene osoba postavlja u službu. Time se Božiji rad ostavlja po strani, tako da se za rezultat dobija ljudsko, a ne Božije delo.

Prorok Jeremija nadahnut Duhom Svetim je upozoravao: „Podmuklije od svega je srce. Jedva popravljivo, ko da ga proknikne?” (Jer. 17,9)

Postavlja se pitanje: „Da li je čovek kadar prosuditi na pravi način volju Božiju i njegov poziv bilo za svoj, bilo za nečiji život bez pogleda Gospoda u svom srcu?” Naravno da ne. Nestabilnost čovekovog srca i kompletnog života vodi ka tome da on neprestano luta ukoliko Bog nije izvor iz koga crpi svoju spoznaju i snagu.

Razlog prepoznavanja Božijeg poziva jeste taj da bismo hodali u skladu sa Njegovom voljom i ispunili svoju svrhu na ovoj zemlji.

„Mojsiju objavi putove svoje, sinovima Izraelovim djela svoja.“ (Ps 103,7)

Izrael je lutao četrdeset godina pustinjom nakon što je izveden iz Egipta jer nije prepoznao Božiji plan za njih, a to je da za kratko vreme pređe put do obećane zemlje. Umesto toga, oni su gundanjem i mrmljanjem to vreme samo produžavali. (Jevrejima 3:7-18). Na kraju, mnogi i nisu videli ispunjenje obećanja Gospodnjeg jer nisu verovali.

Gospod upućuje poziv za službu i određeni zadatak koji ima za naše živote, ali je pitanje kako ćemo na njega odgovoriti dok prolazimo strmom i trnovitom stazom od momenta obe-

ćanja do konačnog ispunjenja.

„Jednom Josif usni san i kaza ga svojoj braći, a oni ga zbog toga još više zamrže. Poslušajte, reče im, san što sam ga usnio! Pomislite! Vezali smo nasred polja snopove, kad se najednom moj snop uspravi i stade uspravno. Uto se vaši snopovi okupe okolo i duboko se poklone mom snopu. Njegova ga braća upitaše: Kaniš li nad nama zakraljevati? Hoćeš li nam biti gospodar? I još ga više zamrže zbog njegova pričanja o snovima. Usni on još jedan san te ga ispriča svojoj braći: Još sam jedan san usnuo. Pazite! Sunce, mjesec i jedanaest zvijezda duboko mi se klanjahu! Kad je to ispričao svome ocu, ukori ga otac i reče mu: Što znači taj san što si ga usnuo? Zar ćemo doći ja, tvoja

majka i tvoja braća pa ti se do zemlje klanjati? I dok su braća od zavisti bila ljuta na nj, njegov je otac razmišljao o svemu.“

(Post 37,5-11)

Put od izrečenog i ohrabrujućeg obećanja do njegovog ispunjenja nije instant. Dokaz tome jeste i Josifov život. Ovaj najmlađi Jakovljević sin, prima obećanje od Boga, međutim, zbog ne baš zavidne situacije u odnosu na svoju braću (zamerio im se prenoseći ocu njihova zla dela), ovi snovi bili su kao dolivanje ulja na vatru i svojevrsna provokacija za njih. Otac je jako voleo Josifa (sina Rahelinog), i posvećivao mu je dosta pažnje, što je takođe bio jedan od razloga za netrpeljivost braće prema Josifu. Snovi koje je Josif podeli-

o sa svojim, bili su svojevrсно iznenađenje i za njegovog oca Jakova. Dovedi su i do toga da je Josif završio u Egiptu, jer su ga prodala njegova braća.

Josifov život jeste dobar primer načina na koji Gospod vodi jednu osobu u ostvarenje specifičnog poziva koji On ima za nju. Od momenta izrečenog Božijeg obećanja do ulaska u isto, put jeste trnovit, prožet različitim poteškoćama, testovima, usponima i padovima, obeshraćenjima, ali je sve to dato upravo zato da bismo svoj oslonac imali jedino i samo u Bogu.

Muzička služba za neke ljude deluje vrlo primamljivo. Oni razmišljaju o tome kao mogućnosti da budu viđeni, a ne kao dar kojim treba da služe i proslave Boga - darodavca - i na taj način donesu Njegov blagoslov drugima.

Sećam se trenutka kada mi je pastor Crkve u kojoj sam u to vreme vodio slavljenje pokazao sliku na kojoj je bilo dvadesetak ljudi koji su nekoliko godina unazad bili deo tima. Pitao me je: „Koliko ljudi tu vidiš?“ Nabrojao sam ih oko dvadesetak, a onda je usledilo i ključno pitanje: „Koliko ih sada ima?“ Moj odgovor je bio: „Sedam“! U da-

ljem toku našeg razgovora, pastor i ja smo konstatovali da je glavni problem tog raspada tima bio pogrešan motiv za stupanje u službu. Na moju veliku žalost, neke od tih ljudi više nikada nisam video u crkvi.

Možda ova prethodna konstatacija zvuči surovo i osuđujuće, to mi nije ni najmanje namera, već samo želim da svima koji su deo muzičke službe, ukažem na ovu opasnost koja može odrediti dalju putanju života jedne osobe. To samo ukazuje na to da je jako bitan *motiv*. *Zašto želim da budem muzičar u Crkvi: da bih proslavio Boga koji me je u to i pozvao, ili da bih bio viđen?* Biti viđen je motiv koji kratko traje a puno košta.

Sa druge strane, biti talentovan i vešt muzičar takođe nije preporuka za poziv u tu toliko važnu muzičku službu. Ovim ne želim da kažem kako talenat nije bitan, već on ne sme biti presudan.

Takođe, postoje ljudi koji su primili dar od Boga za muziku ali su jednostavno taj talenat zakopali. U vreme mog služenja u slavljenju u jednoj evanđeoskoj crkvi, bio je jedan brat koji je veoma dobro svirao džez na gitari. Kada sam ga pitao zašto

ne svira u crkvi, on mi je odgovorio navodeći kao razlog nedostatak vremena. Jednostavno sam video da nije bio zainteresovan. Ovaj čovek nije bio grabežljiv za službom iako je imao sve predispozicije, dok sa druge strane, talenat ovog čoveka je bio poput vrlo korisnog alata stavljenog na policu (priča o talentima, Matej 25:14-30).

Događaj iz života kralja Davida (pored Josifovog), takođe mi je poslužio kao pravi model na koji način Gospod upućuje poziv. Bog je pozvao Davida da bude deo Njegovog plana, da ispuni Njegovu svrhu. Davidov primer je moguće primeniti i na muzičare jer je on to i bio: *Božiji muzičar i Njegov pomazanik*.

Iako je David bio okružen vrlo veštima i sposobnim ljudi-

ma koji su mu pomagali u Božijem poslu svojim talentima: za borbu, prepoznavanje vremena, tako i za muziku (1. Dnevnika 12 i 25), ta veština nije bila kvalifikacija već odličan alat za službu Gospodu i njegovom narodu.

Želiš li biti deo tog uzvišenog Božijeg poziva da Ga proslavljaš slavljenjem? Dobro je da postaviš sebi ova pitanja:

Da li me je Gospod pozvao i odabrao za to?

Zašto želim da budem deo ove važne službe pred Bogom?

Iskreni odgovori biće od velike pomoći u prepoznavanju *poziva* za tvoj i moj život.

Želim vam obilan Božiji blagoslov!

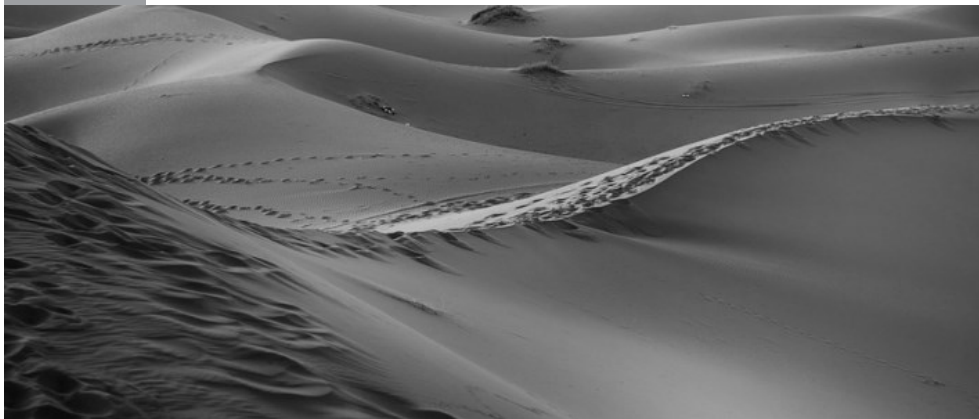

Dejan Milinov, Novi Sad

R AĐANJE SILE U PUSTINJI

Želim da podelim sa tobom ono što mi je u srcu i verujem da je to nešto što Bog želi da uradiš. U 14 glavi 4. knjige Mojsijeve, 11. stih:

- Reče Gospod Mojsiju: Dokle će me vredati taj narod. Kad li će mi verovati, posle tolikih znakova što sam učinio među njima.

Verujem da je Gospodnja namera da te uvede u nešto veće nego što si ikada do sada dodirnuo i okusio. Obećanje Božje jeste, da te uvede u svoju slavu. Obećanje Božje stoji još u proroku Joilu 2:28-30:

- I posle ću izliti duh svoj na svako telo, i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše, starci će vaši sanjati sne, mladići će vaši viđati utvare. I na slugе ću i na

sluškinje u one dane izliti duh svoj; i učiniću čudesa na nebu i na zemlji.

Isus je rekao u Evandelju po-Luki 24:49:

- Evo, ja ću poslati obećanje Oca svoga na vas; a vi sedite u gradu dok se ne obučete u silu s visine.

Verujem da je Bog odlučio da ti da veću porciju sile i da te uvede u dublje poznanje, da ti otkrije mnogo dublje svoje božanstvo. Ali, postoji jedna velika opasnost: da ti, kao narod Božji, vrediš Boga, a očekuješ silu. Kada je Bog izveo izraelski narod iz ropstva, poveo ih je u Obećanje. Između Egipta i Obećanja, bila je pustinja koja je trebala da odluči - hoće li ući u Obećanje ili neće?

Mi znamo priču: starci su ostali u pustinji; mladi su ušli u obećanje. Ovo je slika starog i novog čoveka. Stari čovek mora da ostane u pustinji da bi novi ušao u Obećanje. Ako čitamo 20. glavu 4. Mojsijeve knjige, videćemo da je Gospod isto tako, kao što se obratio narodu, obratio i Mojsiju i Aronu u 12. stihu:

- I reče Gospod Mojsiju i Aronu: Što mi ne verovaste i ne proslaviste me pred sinovima Izrailjevim? Zbog toga nećete ući u Obećanu zemlju.

Kada čitamo Sveto pismo dalje, nalazimo Arona i Mojsija u pustinji. Tamo su ostavili kosti.

Ispitaj svoje srce. Ovo je dobar trenutak. Da nisi možda u odnosu sa Bogom ali ga vređaš? Da nisi možda onaj koji je uvredio Boga zato što Mu ne veruje? Sam Gospod ovde kaže:

- Narod me vređa jer mi NE VERUJE!

Sveto Pismo govori da je Isus Hristos tvoje Obećanje. Isus Hristos je naša Obećana zemlja. Nama je Isus obećan od Oca i dat od Oca. To Obećanje – Hrista – treba da prihvatimo i uživamo. Trebamo da ga živimo. Kada čitamo Sveto Pismo, naći

ćemo o Isusu nešto dobro. Isus, koji je začet od Duha Svetoga, što za njega piše u Lukinom evanđelju, 2:52:

- A Isus napredovaše u mudrosti i u rastu i umilosti kod Boga i kod ljudi.

Onaj ko je rođen od Duha Svetoga, on treba da napreduje u ovome; on treba da da uzrasta u ovome; treba da pokazuje sve vrline božanstva u sebi, jer je primio Duha Svetoga, da bi donosio obilan duhovni rod.

Isus Hristos je bio nepoznat. Zapravo, još nije bio Hristos. Bio je Isus, sin Josifov. Ali za njega piše: da je napredovao!

Ti si pozvan da napreduješ najpre u jednoj stvari. Nemoj da očekuješ silu, ako nisi napredovao u ovoj prvoj stvari. Onda se bori za tu prvu stvar. Jer sve što je Bog dao je vrlo uslovljeno. Dakle, ako ispuniš jedno – dobićeš drugo. Ono što je Isus, sin Josifov ispunio, pokazuje se na reci Jordan, kada je Isus došao na svoje krštenje: Jovan ga je krstio u reci; sišao je Duh Sveti u obliku goluba na njega i čuo se glas sa visine:

- Ovo je sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji.

Ovaj anonimni čovek koji ima

30 godina, ovaj anonimni čovek koji je živeo 30 godina, 30 godina je *rađao* duhovni rod. Trideset godina je bio najplodnije i najrodnije drvo. Duh Sveti ga je učinio da bude dobar čovek u prirodnim stvarima. U onim normalnim, ljudskim stvarima. Ne u onim natprirodnim. To je bio preduslov. Ako ne ispuniš ovaj preduslov, ne očekuj silu sa visine, jer ti silu u sebi imaš, silu života koju ti je Bog dao – kroz krst. Kada je Hristos umro na krstu, On je slomio silu greha i vaskrsenjem oslobodio silu života, da ti možeš da doneseš obilan duhovni rod – verujući ga i hodajući sa Njim. Ali to možeš jedino kada je Hrist u tebi. Kada Hrist potpuno poseduje tvoje biće. Kada je tvoje Ja, tvoje staro Ja - prikovano na krst i kada Hristos živi u tebi.

Ali gledaj! Još jedna stvar koja je vrlo bitna za silu. Ti si u isčekivanju sile sa visine. Da li želiš da budeš ispunjen silom sa visine? Ja želim! Ali gledaj uslov.

Isus Hristos je bio kršten na reci Jordan. I kaže Sveto Pismo u 4. glavi Evanđelja po Luki:

- *Isus pak, pun Duha Svetog, vrati se od Jordana.*

Šta ovde piše? Isus pun sile?

Ne! Pun Duha. Ne sile. Pun Duha. Duh Sveti je ispunio Njegovo srce, ali sa jednom specijal-

nom, posebnom namerom. Kada ispunjava srce, to je krštenje Duhom Svetim. To je put kojim ti i ja moramo da prođemo.

- *Odvede ga Duh u pustinju.*

Jesi li kršten Duhom Svetim? Ne očekuj silu ako nisi prošao pustinju. Ne očekuj silu sa visine, ako u pustinji nisi ostavio mrtvaka. Leš. Ako nisi zakopao sebe tamo – ne očekuj vaskrsenje. Jedino vaskrsenje pokazuje silu. Isus Hristos je otišao u pustinju.

Bog je uvek iskušavao dve stvari u svom narodu:

- *Ljubiš li me? Veruješ li mi?*

Zato pustinja postoji. Ti treba da potvrdiš i svoju veru i svoju ljubav u pustinji.

Isus je otišao tamo. I đavo je došao da mu pokaže, da mu pruži svašta, da ga ohrabri da bude samoljubiv. Da bude pun svoje snage i sile:

- Ti možeš. Ti si pun sile. Kaži kamenu...

Ne! Čovek živi od Božje Reči.

- Skoči odozgo!

Ne! Ne kušaj Gospoda Boga.

On je svo svoje biće, svoj život i svu svoju veru stavio u Očeve ruke. On je tamo, u pustinji, potvrdio svoju ljubav i veru.

Da li si onaj koji istinski veruje? Da ti kažem: ne traži se tvoje ubeđenje o Bogu. Svi smo mi,

vernici, ubeđeni da Bog postoji, zar ne? Svi do jednoga smo ubeđeni da Bog postoji. Da li smo svi, do jednoga, stavili svo svoje pouzdanje u Njega - 100% svog pouzdanja u Hristove ruke? Ako smo stavili, onda mu bezuslovno verujemo za svaku stvar. Sveto Pismo kaže da su sva obećanja koja su vezana za Isusa Hrista *da i amin!* Ako su obećanja data za isceljenje – zašto smo bolesni? Ako su obećanja data za mir – zašto smo nemirni? Ako su obećanja data za radost – gde je? Pitam te: Hoćeš li da dosegneš božanstvo? Onda zemaljsko mora da ostane u pustinji.

Isus Hrist je bio 40 dana u pustinji. Narod Izraela je bio 40 godina u pustinji. Koliko si ti proveo u pustinji? Ili možda pokušavaš da izbegneš pustinju?

Jedino kada se prođe pustinja, doživi se ono što je doživeo Gospod Isus Hristos, a On je rekao:

- Ja sam put! Valja ti ispuniti svaku pravdu. Ako sam Ja morao da se krstim vodom – moraš i ti. Ako sam Ja kršten Duhom Svetim – moraš i ti. Ako je mene Duh Sveti odveo u pustinju – treba i tebe da odvede. Ako sam ja potvrdio

potpuno poverenje u Oca – trebaš i ti da ga potvrdiš. Ako to uradiš – onda ćeš se naći na mom putu, i dogodiće ti se ono što piše u 14. stihu četvrte glave Evanđelja po Jovanu: „I vrati se Isus u sili duhovnoj.“

Evo gde se rodila sila. Sila se rodila u pustinji. Sila se nije rodila u trenutku krštenja. To je zabluda evanđeoskih hrišćana. To je zabluda pentekostalaca. Da se sila dobija u trenutku krštenja Duhom Svetim. Istina je da se tada ispunjavamo Duhom Svetim. Ali, nakon toga te čeka pustinja. Čeka te smrt i vaskrsenje. Kad prođeš pustinju – očekuj silu. A ako pimiš silu, onda ćeš primiti i ime Isus, primićeš autoritet imena Isusa Hrista, i u Njegovo ime činićeš znake i ču-

desa. U Njegovo ime govorićeš Njegovu Reč. Bićeš Njegov poslanik. I onda ćeš moći da kažeš sa Isusom Hristom:

- Duh je Gospoda Boga na meni, jer me pomaza da...

Neka te Bog blagoslovi i u o-
vome. Ja te ohrabrujem. Ne želim da sasečem granu na kojoj si. Želim da raste u tebi vera. Da se podigne. I tvoja rešenost da usmrtiš starog čoveka – da ga sada predaš na smrt. Verujem da ćeš moliti molitvu u kojoj ćeš Bogu sve da staviš u ruke. Halleluja! I neka te Bog blagoslovi. Da izađeš u sili duhovnoj iz ove pustinje.

Amin!

Bole Mladenović, Bela Crkva

ZMOLITI OD GOSPODA

Želim istaknuti dva biblijska događaja, i na njihovu povezanost jednom tankom niti: nastojanjem da se po svaku cijenu ostvari željeni cilj.

U prvom slučaju, jedno se dijete rodilo kao plod ustrajne molitve. U drugome slučaju, jedno je drugo dijete umrlo – kao posljedica ljudskog nastojanja da se do cilja dođe silom i prevarom.

Prvi je događaj opisan u Prvoj knjizi o Samuelu – na njenom samome početku. Zapis govori o Ani, supruzi čovjeka, koji se zvao Elkana. Uz Anu, imao je još jednu ženu: Peninu. Prema tadašnjim običajima Izraelaca i okolnih naroda, mnogoženstvo

se dopuštalo. Stoga je Elkanin slučaj s dvije žene bio sasvim uobičajen. Ana nije mogla roditi dijete. No, ova druga žena, Penina, rađala je suprugu djecu pa joj je to davalo značajnu prednost u odnosu na ženu bez djece.

U tadašnjem društvu, plodna je žena dobivala na ugledu i poštovanju. Za ženu, koja nije rađala, smatralo se da je, u neku ruku, pod prokletstvom. Elkana je ljubio Anu više nego Peninu, no, njegova joj ljubav nije bila dovoljna utjeha. Ana je doživljavala poniženja od svoje suparnice, koja je koristila svaku priliku da je izvrgne ruglu zbog neplodnosti. Elkana je bio religiozan čovjek, vrlo revan u tom pogledu. Odlazio je svake godine u obližnje svetište kao čin štovanja Boga Izraelova. Vodio je sa sobom i svoje žene. Vjerovalo se da je u svetištu Božja prisutnost snažnija. Stoga je Ana koristila posjete svetištu, kako bi uvijek iznova iznosila Bogu što joj leži na srcu. Ponižena i nesrećna, najdublje je čežnje svoga bića, i sva svoja stremljena, vezala uz samo jed-

no: dobiti dijete.

Biblija nam na sljedeći način daje izvještaj o Aninoj molitvi u svetištu: ***“Ali Ana ustade, pošto su jeli i pili, i stupi pred Gospoda, a sveštenik Eli sjeđaše na stolici na pragu svetišta Gospodnjeg. I ojađena u duši pomoli se Ana Gospodu, plačući gorko. I zavjetova se ovako: ‘Gospode nad vojskama! Ako pogledaš na nevolju sluškinje svoje, i opomeneš se mene, i ne zaboraviš sluškinje svoje te dadeš sluškinji svojoj muško dijete, ja ću ga darovati Gospodu za sve dane njegova života”*** (1. Sam. 1:9-11).

Njezina je molitva bila toliko osjećajna, snažna i puna zanosa da je Eli, sveštenik u svetištu, pomislio da je ta žena pijana. Kada je shvatio o čemu se radi, ispratio je Anu ovim riječima: ***“Pođi u miru! A Bog Izraelov neka ti ispuni molitvu kojom si ga molila”*** (1. Sam. 1:17).

Ana je Bogu obećala darovati dijete ako molitva bude uslišena. Možda je Gospod samo na to čekao, da Anino srce zaželi dijete, koje će biti Bogu na čast. Možda je Ana godinama ranije molila: ***“Bože, želim dijete jer me je sramota pred ljudima, na prezir sam svima!”*** Možda je

kasnije izmijenila stav: ***“Bože, želim dijete zbog sebe i muža!”*** No, Bog je mijenjao Anu iznutra, dok nije rekla: ***“Ja ću ga darovati Gospodu za sve dane njegova života. Bože, želim dijete kao dar tebi!”***

Poslije te molitve, nakon nekog vremena, Ana je doživjela uslišenje. Rodio se dječak. Ona ga je nazvala Samuel: ***“Jer sam ga”***, rekla je Ana, ***“izmolila od Gospoda”***. (1:20)

Biblija daje zapis i o jednom drugom događaju. Nalazi se u Drugoj knjizi o Samuelu, negdje na sredini. Starozavjetni je kralj David poznat po tome što je bio čovjek po Božjem srcu. Bog ga je okružio odanim prijateljima i vojnicima, učinio je da bude omiljen među narodom, te je mogao uživati mnoge pogodnosti. Ipak, David je poželio tuđu ženu. Bat-Šeba je bila žena jednog od njegovih vojnika – Urije Hetita. Zapela mu je za oko i on je odlučio silom i prevaram doći do nje. Nakon što nije uspio drukčije, poslao je u rat njezinog supruga, u prve redove, ne bi li poginuo. To se i dogodilo: odani je vojnik poginuo na bojnom polju, a kralj se mogao nesmetano oženiti

njegovom ženom. Bat-Šeba mu je rodila sina. Bog, koji je podržavao Davida u njegovim pravednim pothvatima, nije prešao preko ovog zločina. Preko proroka Natana obznanio je Davidu grijeh koji je počinio. Kao posljedica tog strašnog zlodjela, došla je kazna. Natan je prenio Božju osudu: ***“Ali jer si tim djelom prezreo Gospoda, neminovno će umrijeti dijete koje ti se rodilo!”*** (2. Sam. 12:14)

U historiji i sadašnjosti nailazimo na brojne primjere upotrebe sile i prevare za ostvarenje željenoga cilja. Od mnogih vojskovođa koji su osvajali zemlje do pojedinaca, koji su koristili moć da dođu do bogatstva, položaja i ugleda. Od postanka svijeta možemo pratiti kako čovjek ustaje protiv čovjeka i narod protiv naroda ne bi li se silom i prevarom došlo do veće teritorije i prevlasti nad drugima. Božji je put drukčiji. Bog kao da želi poručiti i meni i tebi: za željeni cilj bori se molitvom. Ostavi po strani svaku moć i silu, koja ti je dostupna. Ostavi po strani svaku mogućnost prijevare i lukavstva. Sjeti se Davida, koji se gorko kajao za opako djelo,

koje je počinio. No, ipak je trpio posljedice, jer je dijete umrlo. Božji je put – Anin put molitve. Bog poručuje kroz njezinu ispovijest: *“Čujem vapaje i uzdahe tvoga srca. Mijenjam te iznutra, dok tvoja želja ne primi pravu mjeru. Stoga nastavi stajati u molitvi preda mnom.”*

Anina molitva u svetištu, zasigurno je samo vrhunac njezinih ustrajnih vapaja pred Bogom - iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec, iz godine u godinu. I ona je mogla poći putem sile i pakosti. Mogla je sve te dane i godine uzvraćati suparnici na uvredama, vraćati joj milo za drago, pokušati je ukloniti. Mogla joj je govoriti: *“Da, ja nemam djece, ali ti si ružna i pokvarena. Što ti sva tvoja djeca vrijede, kad mene moj muž voli više nego tebe?”* No, Ana se molila Bogu, kome je bilo stalo do njezinih vapaja i uzdaha. Kao što je rekla jedna osoba: *“Smisao molitve nije da se puno govori, nego da se puno ljubi.”* Zapis o Ani podsjeća i na Moniku, majku Avgustina, ranohrišćanskog učitelja te pisca nadaleko poznatih *“Ispovijesti”*. Majka je mnoge godina izlivala suze pred Bogom, ne bi li se njeno dijete obratilo od

grešnog načina života i puta koji je vodio u propast. I ona je imala svećenika Elija, jednog Božjeg čovjeka, kojem je odlazila. On joj je, jednom prilikom, rekao da pođe od njega u miru. Gledajući suze koje je proljevala za spasenje duše svoga djeteta, još je dodao: *“Sin tolikih suza neće propasti!”* Uskoro je Avgustin doživio obraćenje.

Imaš li nešto za čime čezne duša tvoja, za šta si spreman pred nevidljivim Božjim prijestoljem, stajati iz dana u dan i iz mjeseca u mjesec? Nije potrebno, poput Ane, da tražiš neko svetište. Isus u Matejevom evanđelju 6:6, daje vrlo jednostavno upustvo: *“A ti kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata te se pomoli Ocu svom u tajnosti, pa će ti platiti Otac tvoj, koji vidi u tajnosti.”*

Sjeti se da je Ana kao nagradu dobila Samuela, koji je izrastao u velikog Božjeg čovjeka, na blagoslov mnogima. Biblija ovako govori o Aninom djetetu: *“Samuel je rastao, a Gospod je bio s njim i nije pustio da ijedna od njegovih riječi padne na zemlju. Sav Izrael, od Dana do Beer Šebe, spozna da je Samuel postavljen za pro-*

roka Gospodinjeg” (1. Sam. 3:19-20).

Čezneš li izmoliti od Gospoda ispunjenje dubokih čežnji, poput Ane, koja je izmolila Samuela? Ustraj pred nevidljivim Božjim prijestoljem. Bog zasigurno i tebi poručuje: *“Sin tolikih vapaja i uzdaha neće propasti. Kćer tolikih suza i čežnji neće propasti!”*

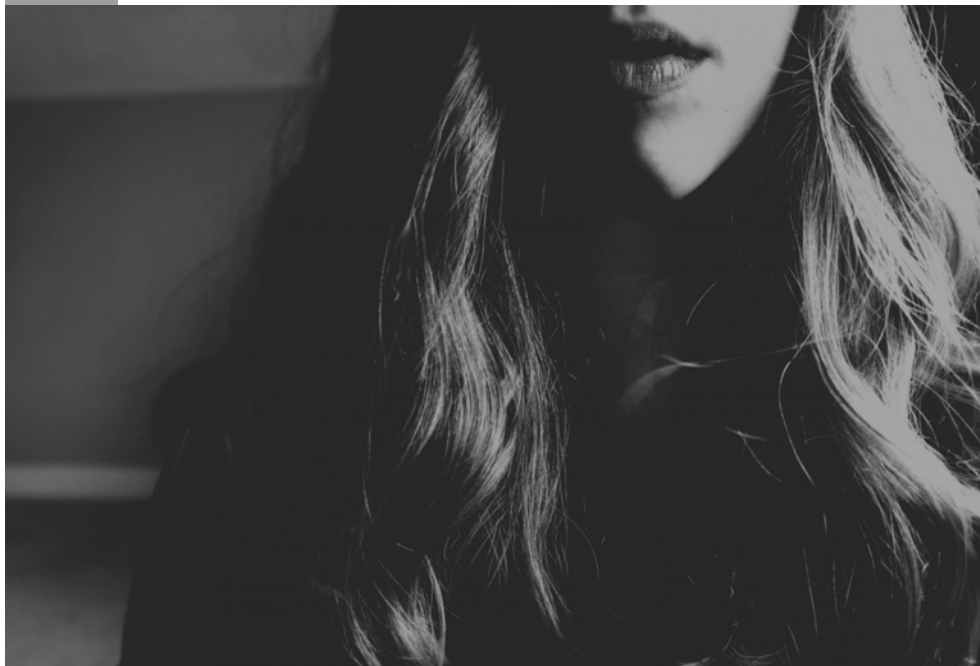
Gospod možda čeka na tvoje konačno: *“Bože, neka plod moje molitve bude tebi na čast i slavu, tebi darujem svoje želje i htijenja.”* Ako je tako, dragi prijatelju, pođi u miru. Neka ti Bog, Otac Gospodina Isusa Hrista, ispuni molitvu, kojom si ga molio.

Vlado Pšenko, Vukovar

TANJINA ŽIVOTNA PRIČA

Sve do skoro nisam shvatala kakav sam rulet stalno igrala sa svojim životom dok nisam sve to zapisala. Nije neka zapajnujuća priča, ali barem je lično moja. Pokazuje Božiju prisutnost i večnu ljubav.

Nisam odrasla u hrišćanskoj porodici. Moji roditelji su odrasli u strogim kućama sa jakim religijskim pricipima, ali odmah posle venčanja oni su rešili da odu što dalje od crkve i da svoju decu ne uče o Bogu, crkvi i tome slično. Tako da ni ja nisam nikada o tome razmišljala, jer se u našoj kući to nikada nije

spominjalo. Samo što sam uvek nekako znala da postoji nešto više. Jedino što nisam znala šta je to. Tako mi je bio potreban skoro ceo moj život da bih shvatala to. Čim sam završila srednju školu odmah sam krenula u potragu za onim što mi je falilo, za svim onim što sam propuštala. Prestala sam sa pušenjem, pićem, seksom, zabavama i sa menjanjem srednjih školama. Počela sam da trčim, da čitam i da razmišljam o fakultetu. To je trebao da bude skroz novi početak za mene, ali da postanem hrišćanka, to je za mene bila

poslednja stvar na svetu koju bih uradila.

Moja prva godina na fakultetu je bila katastrofalna. Čim su predavanja počela, ja sam počela da izostajem, da stvari još pogoršam, ušla sam u vezu sa čovekom koji je već bio u vezi. Zvaću ga Pol. Posle mukotrpnih ispita, moja mama je izdejtvovala kod doktora da mi prepíše Valijum i stavila me na avion da posetim svoju sestru na zapadu. Tamo sam imala svoj prvi susret sa Bogom. Upoznala sam jednu damu koja je bila nanovo rođena hrišćanka. Ona je pozvala jednog od svojih crkvenih vođa da popričaju sa mnom. On se baš trudio iz petnih žila, ali ja tada nisam imala baš prelepo mišljenje o hrišćanima. Tako da sam otišla bez da sam bila promenjena.

Na drugoj godini studija, ostala sam trudna sa Polom. Vema sam se trudila da završim drugu godinu, ali baš kada se zahuktalo sa ispitima, meni je baš tada bio termin da se porodim. Pala sam godinu i otišla da se porodim ubrzo posle toga. Dobila sam slatku devojčicu. Morala sam da se vratim kod svojih roditelja sa svojom malom ćerkom. Pol se oženio sa

svojom devojkom sa kojom je bio u vezi istovremeno kada i sa mnom. Postala sam samohrana majka.

Kada sam, konačno ponovo stala na svoje noge, ponovo sam otišla od svojih roditelja. Htela sam sama da se brinem o nama dvema. Usput sam srela dosta ljudi, ali nikada nije bilo lako. Nikada nisam upoznala ni jednog čoveka sa kojim bih se venčala. Nikada nisam završila fakultet iako sam se baš trudila. Stvari su postajale sve gore kako sam postajala sve depresivnija i nikako nisam mogla da se suočim sa svoji greškama. Moja kćerka je imala samo 8 godina kada sam doživela svoj nervni slom. Počela sam da čujem glasove u svojoj glavi i nisam mogla da zapamtim najosnovnije i najprostije sitnice. Nazvala sam svoju mamu jedne noći, da bih joj rekla da nisam najbolje i da moram da dođem na kratko kod njih. Međutim moje stanje se nije poboljšalo tako da sam primljena na psihijatrijsko odeljenje. To je bio samo početak.

Posle mog samovoljnog odlaska iz bolnice, uskoro sam ponovo primljena, a ubrzo i treći put. Socijalna služba je odlu-

čila da dodeli privremeno starateljstvo nad mojim detetom mojim roditeljima. Tada još nisam bila skroz luda. Tek kasnije sam postala luđa od bilo koje ludače u bilo kojoj bolnici. Činilo mi se da me ni jedan doktor neće ubediti da pijem lekove, jer sam smatrala da mi ne trebaju i da će lekovi da me ubiju. Tada sam verovala u dosta ludih stvari. Niko tada nije mogao da mi kaže šta je izazvalo moju mentalnu bolest, šta ju je ustvari prouzrokovalo.

Trebalo je sve to izdržati. Činilo mi se kao doživotna robija. Ja sam bila primjena na psihijatriju čak pet puta dok mi konačno nije počelo biti bolje. Kada sam drugi put primljena na psihijatrisko odeljenje, desila se jako čudna stvar. Jedne večeri Isus je došao do mene i rekao mi da se molim Bogu. Imala sam hladne ruke, i neka hladnoća me je tresla, ali ipak sam kleknula pored kreveta, stavila svog plišanog medu ispred sebe i počela da se molim upravo pred njim. Nisam znala šta treba da kažem ni kako to treba da izgleda.

Dok je moja kćerka živela sa mojim roditeljima, ja sam odlučila da ipak počnem da uzimam

svoje lekove i da se zaposlim. Živela sam sama, udaljena stotinama kilometara od svojih bližnjih. Tamo sam upoznala jednog čoveka. Ovo je bio jedan od lepših perioda u mom životu, jer smo imali dosta zajedničkih crta. Samo tu je postajao jedan problem. On je uvek mislio da ja nikako ne mogu da budem luda, ja mu nikako nisam izgledala kao nekakva ludača. On me ubedio da prestanem da pijem lekove, jer mi ne trebaju. Međutim to se nije završilo dobro, tako da sam opet završila u bolnici. Tada mi se tamo ponovo nešto desilo.

Dobila sam u snu ponudu da mogu biti spašena ili da se i dalje nastavim kockati sa đavolom. Bog mi je progovorio na takav način da sam ja odlučila da skroz promenim svoj život i to iz korena. Počela sam da se osećam potpuno drugačije, tako da su me ponovo otpustili iz bolnice. Tada sam zamolila svog momka da mi kupi krst da bih ga nosila oko svog vrata. Nisam znala da mi moj novi modni detalj neće puno pomoći. Brzo sam zaboravila na svoju novu religiju čim me je moj momak prestao podržavati, a ja nikada nisam otišla u crkvu niti sam se molila.

Tumarala sam slepo po nepoznatoj teritoriji i to bez mape. Posle godinu dana od kako sam izašla iz bolnice povratila sam starateljstvo nad svojom kćerkom. Ostavila sam svog momka i pronašla novi stan.

Moja kćerka je za sve te godine nakupila u sebi dosta mržnje prema meni. Bio je prisutan i snažan osećaj napuštenosti od strane mene i njenog oca. Osećala sam kao da joj nešto dugujem zbog svog tog izgubljenog vremena bez mene. Kupila sam joj kompjuter i dozvolila joj potpunu slobodu, da ga koristi kada i koliko god želi. To je ispalo super u početku dok smo

se ponovo upoznavale i postajale prijateljice. Međutim, onda su se stvari otele kontroli. Do trenutka dok je završila srednju školu, ona je pila, pušila i eksperimentisala sa svim mogućim drogama kojih bi se dočepala. Droga je postala veliki deo njenog života u narednih nekoliko godina i kasnije se uvaljivala u dosta nevolja sa policijom sve zbog droge.

U 21. godini našla se u zatvoru i preklinjala me je da je nekako izvučem iz zatvora. Ja sam je jako volela, tako da sam počela da se molim i mislim da se nikada nisam tako molila kao tih dana. Otišla sam kod svoje

mame i pitala je kako da se molim za nešto što želim iz sveg svog srca, jer sam znala da je ona bila rimokatolkinja i još sam se sećala nekih stvari iz svog detinjstva. Ona mi je predložila Novenu, koju sam znala i donekle razumela. To je devet dana molitve, ali uz obećanje Bogu koje će ti obezbediti da ti molitva bude uslišena. Pomislila sam da mora da sam pomalo naivna kada mislim da je to nekakva magična formula koja će mi ispuniti želju, ali ipak sam htela da probam. Posle samo nekoliko dana molitve, moja kćerka je bila puštena iz zatvora. Ja sam nastavila da se molim svih devet dana (za svaki slučaj).

Iako su moje molitve bile klimave i nesigurne, Bog je bio sa mnom sve vreme, davao mi podršku i neizmerno me voleo. Moji problemi nisu nestali preko noći, ali to je bio početak.

Počela sam da posećujem svoju lokalnu crkvu, koja me je dočekala raširenih ruku, primila me i olakšala prolazak kroz Alfa kurs kome sam se dosta posvetila. Znam da me je Bog čekao strpljivo i dugo da Mu se konačno vratim, ali Njegova strpljivost i ljubav me iznova

iznenaduju svakog dana. Prvi zadatak koji sam zadala sebi kao nanovorođenoj hrišćanki, bio je da pročitam celu Bibliju.

Znala sam da je Isus sa mnom i to mi je mnogo pomagalo dok sam se molila i dok sam čitala Bibliju. Svojom životnom pričom sam želela da dam slavu samo Bogu i da to bude moj poklon Njemu. Nadam se da svako ko bude pročitao ovo, moći će da razume Božiju neizmernu ljubav. On me je pratio godinama i strpljivo čekao, a sada sam ja odlučna da Mu ostanem verna do svoje smrti.

Tanja

G LUPOST

Pitajući se kako je moguće da skoro čitava nacija podlegne suludim Hitlerovim idejama, Dietrich Bonhoeffer, nemački borac protiv nacizma, napisao je ovu sjajnu analizu fenomena ljudske gluposti.

Glupost je opasniji neprijatelj dobra nego što je to zlo. Protiv zla možemo da se bunimo, ono se može razotkriti, u slučaju nužde i sprečiti silom. Zlo uvek u sebi nosi i klicu sopstvenog uništenja zato što kod ljudi izaziva neprijatnost. Protiv gluposti smo nemoćni. Tu ne možemo ništa da

postignemo protestima ili silom; argumenti ne vrede, a u činjenice koje govore protiv prethodno oformljenih mišljenja jednostavno niko ne veruje – u takvim slučajevima je glup čovek čak i kritičan...

Osim toga glup čovek je za razliku od zlikovca, u potpunosti zadovoljan samim sobom. Da, on je čak i opasan zato što se lako razdraži i prelazi u napad. Stoga moramo biti obazriviji sa glupim nego li sa zlim čovekom. Nikada ne treba da pokušavamo glupog čoveka ubediti argumentima, jer je to besmisleno i opasno.

Da bismo znali kako da izađemo na kraj s glupošću, moramo da pokušamo da shvatimo njenu suštinu. Jedno je sigurno: ona u suštini nije defekt *intelekt*a, nego defekt *ljudskosti*. Ima ljudi intelektualno veoma dobro opremljenih, ali koji su glupi; i intelektualno usporenih koji su sve drugo samo ne glupi. To, na vlastito iznenađenje, otkrivamo u brojnim situacijama.

Utisak da je glupost urođena slabost nije tako jak kao onaj da ljudi u određenim situacijama *postanu* glupi, tj. da *sami dopuste* da budu zaglupljeni. Možemo videti da ljudi koji žive odvojeno od ostalih, i koji su usamljeni, tu manu ređe poseduju nego ljudi ili grupe ljudi koji imaju potrebu za druženjem ili su na to upućeni.

Čini se dakle, da je glupost više *sociološki* nego *psihološki* problem. Ona je rezultat delovanja izvesnih istorijskih okolnosti na čoveka, psihološki fenomen koji prati određene spoljašnje prilike. Ako to razmotrimo detaljnije, pokazuje se da svaki snažan razvoj i rast neke političke, ideološke ili verske organizacije, pokreta ili ideje, pogađa glupošću veliki broj ljudi u društvu. Da, to gotovo zvuči kao neki socio-psihološki zakon. Moć jednih zavisi od gluposti drugih. Nikada, međutim,

neke ljudske sposobnosti, kao što su na primer intelektualne, ne bivaju umanjene niti nestaju. Dešava se to da razvoj političke, ideološke ili verske organizacije, pokreta ili ideje, utiče na određene ljude i oduzima njihovu samostalnost. Oni, manje ili više nesvesno, odustaju od samostalnosti u situaciji u kojoj se nalaze.

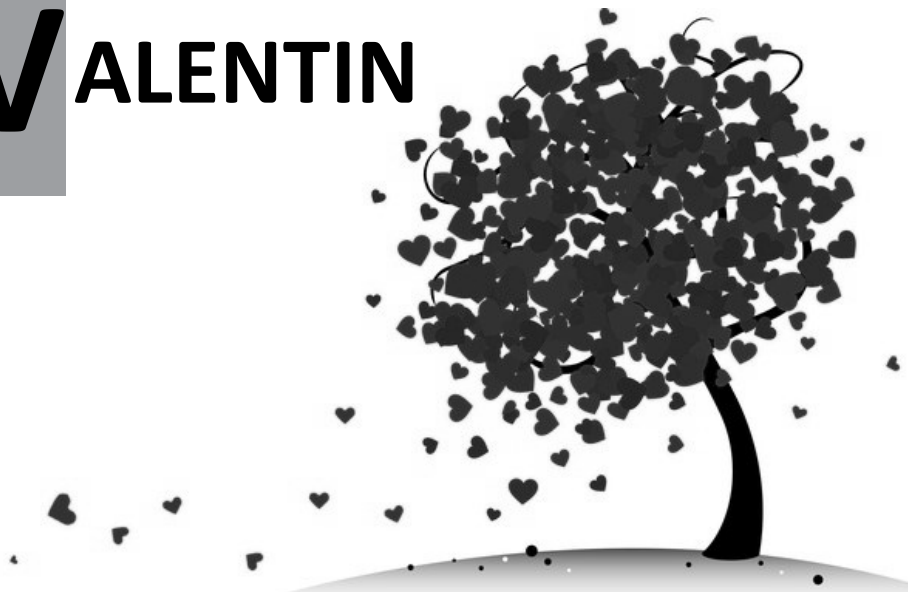
Činjenica da je glup čovek često i tvrdoglav, ne sme da nas zavede da poverujemo da je samostalan. Već u razgovoru s njim primećujemo da nemamo posla s njim lično, već sa sloganima, parolama itd. koji su ga poptuno zarobili. On je zaposednut, zaslepljen, zloupotrebljen i zlostavljan u celom svom biću. On je pretvoren u instrument bez volje i tako je u stanju da čini sve moguće zlo, a istovremeno nije u stanju da ga spozna kao zlo. Ovde leži opasnost od demonske zloupotrebe, koja čoveka može zauvek da uništi.

Dietrich Bonhoeffer

VALENTIN

Svi mi volimo romantične stvari. Svi volimo ljubavne priče. Ne znam da li je to ukorenjeno u nas zbog romantike ili možda zbog Diznijevog marketinga. Ipak mi se čini da smo još od najranijih dana zaljubljeni u dobre ljubavne priče. Ljubavna priča koja je osnova za Valentinovo je danas već prerasla u legendu koju vredi ispričati.

Rane crkve su bile progonjene. Možda ćete se setiti sa časova istorije da su Rimljani imali gomilu hramova sa raznim bogovima koje su oni slavili i poštovali. Čak su imali i čudan miks patriotizma i religioznosti koji bi jednom godišnje pretvorili u čast svog tadašnjeg imperatora i njega su tada proslavljali kao boga. Hrišćani su odbijali da učestvuju u takvim proslavama. Sve što su

trebali da urade je bilo da jedanput godišnje kažu: “Cezar je bog”, i njihovi životi bi bili pošteđeni, ali hrišćani su samo pristajali da kažu da je Isus Bog, i zbog toga su skupo plaćali, obično svojim životima. Ovi progoni su počinjali i završavali se, i opet počinjali, i sve tako u krug skoro 300 godina, sve dok Konstantin Veliki nije doneo ukaz kojim je hrišćanstvo bilo priznato kao vera.

Zbog takvog ponašanja, Rimljani su hrišćanima nadenuli ime a to je bilo: “ateisti“. Mi danas ateistima nazivamo osobe koje ne veruju u Boga, ali tada su tako zvali osobe koji ne veruju u Rimske bogove.

Tokom prvih 300 godina većina hrišćana je okončala svoj život upravo zbog vere u Isusa. Reč

„mučeništvo“ najbolje opisuje šta se dešavalo u rimskom carstvu, i kako su mnogi hrišćani skončali. U Grčkom jeziku ta reč znači „držati se svedočanstva“. Mnogo hrišćana je izgubilo svoje živote jer se „držalo svedočanstva“. Ne samo da su se oni držali svedočanstva nego se Božija Reč širila dalje i mnogi su smatrali da zbog nje vredi umreti.

Prvi hrišćani su umirali zbog svoje vere. Bilo je nečeg posebnog u vezi ovih „mučenika“ tako da su mnogi počeli da menjaju svoje mišljenje u vezi njih, jer ovi ljudi su išli u smrt u molitvi i sa pesmom na usnama, i molili su za svoje progonitelje. Tako su ostavili veoma snažan utisak na Rimljane. Kako nikada nisu pokazali mržnju prema zatvorskim čuvarima, pa čak ni prema rimskim gladijatorima koji su ih ubijali, već su se molili za njih, uskoro se mišljenje naroda menjalo prema hrišćanima. Hrišćanski mučenici su odlazili u smrt moleći se za svoje progonitelje, i baš u to vreme je nastala ljubavna priča o Valentinu.

Bila sam već odrasla kada sam prvi put čula priču vezanu za dan zaljubljenih. U starom Rimu, 14. februar se proslavljao kao praznik posvećen boginji Juno koja je bila zaštitnica porodice, žena, ro-

đenja, plodnosti, braka. Sledećeg dana 15. februara su počinjale Luperkalijine proslave.

Životi mladih momaka i devojaka tada su bili strogo odvojeni, ali 14. februara večer pre Luperkalijinog festivala, imena mladih devojaka bi bila ispisana na parčetu tkanine i ostavljana u male glinene posudice ili neke kutijice, a zatim bi iz tih kutijica mladi momci izvlačili imena i onda sa tom devojkom bili par tokom festivala. Ponekad bi se taj par i zaljubio, pa su bili zajedno i tokom cele godine, a neki bi se toliko zavoleli da su se kasnije i venčavali. Otuda je ustvari i potekao običaj da se čestitka za dan zaljubljenih stavlja u kutijice.

Pod vlašću imperatora Klaudija Rimskog, Rim je bio bačen u mnoge krvave i nepotrebne ratove. Klaudije Surovi, kako su ga ponekad zvali, je imao velikih poteškoća da natera rimske vojnike da idu u njegove ratove. Bio je ubeđen da muškarci ne žele u rat zbog toga jer ne žele da napuštaju svoje žene i porodice. Zbog toga, Klaudije je zabranio sve veridbe i brakove u celom Rimu.

Kao i mnogi imperatori pre njega, i Klaudije je mrzeo hrišćane jer nisu želeli da mu se poklone kao bogu. Valentin je bio hrišćanski sveštenik u Interamu,

gradu koji je udaljen oko sto kilometara od Rima.

Sveštenik Valentin je smatrao da je ova zabrana loša i da svi ljudi koje se vole i iskreno vole Boga treba da žive u braku. Tako je Valentin pozvao sve mlade parove da dođu i da ga posete, a kada bi došli, je bi dogovara i tajno obavljao službe venčanja.

Vremenom je Valentin uhvaćen i odveden kod imperatora. Klaudije je video kod Valentina nepokolebljivu veru i da ima jako veliki uticaj na njegove ljude. Klaudije je uporno pokušavao da natera Valentina da ostavi hrišćanstvo i da služi rimskom carstvu. U zamenu za to, on bi mu obezbedio uvaženo mesto, oprostio bi mu sva njegova dela, a još bi postao i bogat. Međutim, Valentin se nije odrekao svoje vere i Hrista. Zbog toga ga je Klaudije osudio na trodelnu kaznu: prvo je bio batinan, zatim ka-

menovan, a na kraju mu je bila odrubljena glava.

Valentin je bio veseo dok je čekao na izvršenje svoje kazne. Mnogi mladi ljudi su pokušavali da ga posete, ali kako nisu mogli onda bi kroz prozorčić njegove tamnice ubacivali cveće i poruke. Hteli su da pre smrti sazna koliko su cenili njegov rad za ljubav i za Boga.

Posećivala ga je i Asterijus, slepa kćerka čuvara zatvora. Pošto je Valentin bio Božiji čovek, on se molio za njeno ozdravljenje, a kao odgovor na njegovu molitvu Bog je Asterijus povratio vid. Posle tog čuda, Valentin i Asterijus su se zaljubili, i baš na dan kada su ga trebali pogubiti, Valentin je napisao Asterijus poruku. U toj poruci joj se zahvalio zbog njene ljubavu, lojalnosti i prijateljstva. Zatim je potpisao poruku sa *Voli te tvoje Valentin*. Čak i danas se ta poruka nalazi na

svim porukama za dan zaljubljenih. Valentin je prvo bio batinan, zatim kamenovan, a onda mu je odrubljena glava. Bio je pogubljen jer nije želeo da se odrekne svoje ljubavi za Hrista, i zato što je verovao u svetost braka. Sveštenik Valentin je bio pogubljen 14. februara 270. godine nove ere.

Zar nije ovo predivna ljubavna priča? Valentin je voleo svog tamničara, pa je čak i iscelio njegovu slepu kćerku. Ništa od toga ništa se ne bi zbilo da on prvo nije zavoleo Boga, pa tek kasnije je mogao više da čini sa Božijom ljubavi u sebi. U evanđelju po Jovanu se nalazi predivan odlomak koji nam objašnjava kako je rana crkva mogla da pokazuje toliko ljubavi i oprostjenja prema svojim progoniteljima, i kako su mogli radosno da daju svoje živote zarad Boga.

“Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki ko veruje u njega ne propadne, nego da ima večni život. Bog, naime, nije poslao Sina u svet da sudi svetu, nego da se svet spase njegovim posredstvom. Ko veruje u njega, tome se ne sudi; a ko ne veruje, već je osuđen što nije verovao u ime jedinorodnoga Sina Božijeg. A ovo je sud: svetlost je došla na svet, a ljudi

zavoleše mrak više nego svetlost, jer dela njihova behu zla. Svaki, naime, koji rđavo radi, mrzi svetlost i ne ide na svetlost, da se ne obelodane njegova dela; a ko čini istinu ide na svetlost, da se pokažu njegova dela da su u Bogu učinjena.” (Jovan 3:16-21)

Posle Valentinove smrti dosta stvari se promenilo na bolje. Na neki način bismo mogli reći i da je Bog poslao Isusa kao čestitku ljubavi da iskaže svoju ljubav prema nama. Međutim kao i sve ostalo što koristimo u životu, prvo moramo to da primimo pa tek onda da se služimo sa tim. Bog s druge strane je kao i svi zaljubljeni dosta puta osetio šta znači biti odbačen. On vrlo dobro zna da ljubav nije ljubav ako je na silu. Bog je pravi džentlmen i neće nas prisiljavati ni na šta. Sjetite se kako su mlade Rimljanke dozvoljavale da se ispišu njihova imena i da se ubacuju u kutijice, one su bile voljne da daju svoja imena da bi ih ispisali na posudama tako isto i mi moramo da budemo voljni da osetimo i da primimo Božiju ljubav. Mi moramo da verujemo u Boga i u Isusa Hrista ako želimo da iskusimo Božiju ljubav.

U 17. stihu vidimo da Isus nije bio poslan na zemlju da je osudi već da je spase. Osuđivanje ide sa

gresima za koje nismo platili cenu. Interesantno je da Isus nije došao da osudi ni jednog čoveka ni ženu, ali u 18. stihu nam piše da oni koji su čuli za Isusa ali nisu želeli da ga prihvate, da su ti odmah osuđeni zbog svojih greha.

Pročitajmo ponovo stih 18: *“Ko veruje u njega tome se ne sudi; a ko ne veruje već je osuđen, što nije verovao u ime jedinorodnoga Sina Božijeg.”*

Kada primimo dar od Boga kroz prihvatanjem Isusa Hrista, onda ćemo osetiti i oproštenje naših grehova. Osetićemo olakšanje od osude - kao da nam je pao teret sa duše. Bez Boga mi smo prepušteni sami sebi - da se sami nosimo sa svojom krivicom i sa Božijim sudom na kraju našeg života. U stihovima 19-20 pisac menja metaforu kada opisuje Isusa. Prvo je Isus bio dar (tako nam ga Jovan opisuje u 16. stihu), a sada nam ga opisuje kao svetlost. Pogledajmo ponovo stihove 19-20: *“A ovo je sud: svetlost je došla na svet, a ljudi zavoleše mrak više nego svetlost, jer dela njihova behu zla.” Svaki, naime, koji rđavo radi, mrzi svetlost i ne ide na svetlost, da se ne obelodane njegova dela.”*

Na kraju dolazimo do stiha 21, koji nam objašnjava kako su Va-

lentin i rana crkva mogli da vole i da opraštaju svojim mučiteljima.

“A ko čini istinu ide na svetlost, da se pokažu njegova dela da su u Bogu učinjena.” Koji čini dobra dela srećan je da može da pokaže odakle mu tolika snaga (ona dolazi od Boga); ne želi da daje zasluge ikome drugome osim Bogu. Oni koji su primili Božiji poklon, a to je Isus Hrist, su ispunjeni Božijom ljubavi, i ta ljubav ustvari čini da mogu biti požrtvovani baš kako bi i Isus uradio. Oni koji odbiju Božiji dar biće osuđeni, ali ne zato što je Isus došao da nam donese osudu, već zbog toga jer se osećaju krivim za svoje grehe. Bog želi da mi osetimo ljubav, oproštenje i Njegov mir, te da sa Njim imamo odmor i olakšanje. Isus je za nas uradio ono što mi nismo mogli. On je žrtvovao sebe a naša vera nam osigurava mesto u Božijem carstvu. Bog nam je omogućio da provedeo svoje dane na zemlji sa Njim.

Na dan zaljubljenih želim da vas ohrabrim da otvorite svoja srca i to najvećem imenom od svih - Isusu Hristu. Oni koji veruju u Njega imaće život večni i primiće sposobnost da opraštaju kao Isus Hrist.

Jan Shrader

Izvor LIFE magazine

P RISTUPANJE BOGU KROZ ISUSOVU KRV

Ako je krv dovoljna za Boga, onda mora biti dovoljna i nama. Ona dakle ima i drugu vrijednost, vrijednost za čovjeka.

U poslanici Jevrejima čitamo da krv čisti našu savjest. Treba da imamo *srca očišćena od zle savjesti* (Jevr. 10:22). To je najvažnije. Bitno je da tačno shvatimo smisao ove izjave. Ona ne kaže da krv Gospoda Isusa čisti naša srca, i kraj. Griješimo ako povezujemo srce sa krvlju na takav način. Molitva "*Gospode, očisti moje srce od grijeha tvojom krvi...*" može pokazivati pogrešno razumijevanje načina na koji krv djeluje u nama. Bog kaže da su misli i težnje čovječijeg srca zle su od rođenja.

Zato se sa našim srcem mora dogoditi puno više nego samo čišćenje: Bog nam mora dati novo srce. Odjeću koju hoćemo baciti, više ne peremo i ne peglamo.

Tijelo je suviše pokvareno da bi se još moglo očistiti, ono mora biti razapeto. Bog mora stvoriti u nama nešto sasvim novo. "*Daću vam novo srce i novi duh udahnut ću u vas*" (Jezekilj 36:26).

Nigdje u Pismu ne nalazimo da krv čisti naša srca, nego njezino djelovanje je pred Bogom. Doduše krv se u Jevrejima 10 spominje vezano za srce: "*Poprskani krvlju u svojim srcima i oslobođeni od zle savjesti*", ali njezina moć očišćenja odnosi se ovdje na našu savjest. Možemo to tako objasniti

da je postojalo nešto između Boga i mene, i zato sam imao nečistu savjest, kada sam Mu se htio približiti. Ali sada se djelovanjem dragocjene krvi pred Bogom, dogodilo nešto što je udaljilo ovu barijeru. Bog me je poučio o toj činjenici u svojoj Riječi i čim to prihvatim vjerom, moja savjest je čista i moj osjećaj krivice je uklonjen. Svi mi znamo kako je dragocjeno imati čistu savjest u našem odnosu s Bogom.

Vjerujuće srce i savjest koja je oslobođena od svake optužbe, jednako su važni za nas, jer jedno upotpunjuje drugo. Čim nas pritışće savjest, iščezava i naša vjera, i odmah se sustežemo stati ispred Boga. Da bismo ostali u stalnoj vezi sa Njim, moramo primijeniti stvarnu, uvijek važeću vrijednost krvi. Kod Boga se ne mora ništa iščekivati. Krv nam dopušta pristup Bogu svakog dana, svakog sata, čak i svake minute. Njezino djelovanje nije nikada oslabljeno, dokle god Ga tražimo.

Kada ulazimo u Svetinju nad svetinjama, ono na temelju čega i zbog čega se usuđujemo ući, jeste krv i ništa drugo. Ali moramo sami provjeriti da li zaista dolazimo u Božju prisutnost samo na temelju krvi. Šta praktično za mene znači "*samo kroz krv*"? To znači

da prepoznajem svoje grijehе, da priznajem potrebu za očišćenjem i dolazim Bogu na temelju savršenog djela izbavljenja Gospoda Isusa. To je Božja zasluga da Mu se mogu i smijem približiti, a ne moja - nikada kroz svoj trud. Nikada to nije zbog toga što sam jednog dana bio bolji i strpljiviji nego inače, ili zato što sam nešto posebno učinio za Gospoda. Svaki put moram doći Bogu putem krvi.

Ako nas je Bog na poseban način susreo i otkrio nam nešto više o sebi, dublje nas uveo u istinu i približio krstu, tada za mnoge od nas nastaje kušnja da povjerujemo da nam je time postavio nove ciljeve i da očekuje da Mu moramo udovoljiti da bismo zadržali pred Njim čistu savjest. Ne! Kroz naša djela nikada nemamo čistu savjest, nego samo kroz prolivenu krv Gospoda Isusa. Ali svi smo skloni da kažemo: "Danas sam bio oprezniji. Učinio sam svoj posao malo bolje. Jutros sam bio otvorenijeg srca dok sam čitao Riječ, zato se mogu sada bolje moliti." Ili: "Danas sam imao poteškoće sa svojim blišnjima; već ujutro sam bio ravnodušan i zle volje, a i sada mi nije bolje. Nešto mora da nije u redu; ne mogu doći u Božju blizinu."

Šta je dakle osnova za naš pri-

stup Bogu? Dolazimo li na kolebljivom tlu naših osjećaja? Možda na osjećaju da smo uradili nešto za Boga? Ili dolazimo na mnogo sigurnijem tlu, činjenici da se Isusova krv prolila, da Bog vidi krv i to Mu je dovoljno. Naravno, naš pristup bio bi pod znakom pitanja, ako bi snaga krvi bila sklona bilo kakvoj promjeni. Ali to je nemoguće. Krv ostaje jednaka za sva vremena. Bogu se uvijek smijemo približiti u slobodi koja nam je darovana kroz krv, a nikako našom zaslugom. Kada se svjesno upućujemo u Svetinju, što god bismo htjeli tamo doseći, to se mora izvesti sigurnim i jednim putem, a to je prolivena krv. Da li si imao dobar ili loš dan, da li si svjesno griješio ili ne, krv Gospodnja je tvoja ulaznica i pristupnica i ništa drugo.

Kao i u mnogim drugim područjima našeg života vjere, naš pristup Bogu se temelji na početnom činu i neprekidnom postupku. Na početku je naš položaj osiguran pred Bogom kroz krv. *"Blizu smo*

dovedeni kroz Hristovu krv" (Ef. 2:13). Ali i poslije toga uvijek se ponovo približavamo Bogu na temelju krvi.

Apostol nas opominje: *"Jer sada, braćo, imamo slobodu ulaziti u svetinju nad svetinjama krvlju Isusovom..., pristupajmo s iskrenim srcem u punoj vjeri"* (Jevr. 10:19-22). Ne počiva da moje spasenje na jednoj činjenici, a moja zajednica s Bogom na drugoj. Može se kazati da je to ono najosnovnije što pripada evanđelju. Nevolja je kod mnogih od nas da smo se udaljili od ovoga što je najosnovnije. Vjerujemo da smo uznapredovali i da možemo ostaviti iza sebe ove osnovne misli. Ali to nije tako. Kroz krv mi je otvoren put ka Bogu i samo kroz krv ostaje mi otvoren i nadalje, sve do kraja.

To nije poziv na život bezbrižnosti. Uskoro ćemo vidjeti na jednoj drugoj strani Hristove smrti da se radi upravo o suprotnom. Ali ćemo najprije ustanoviti da je krv za nas i da je potpuno dovoljna da nas dovede u zajednicu s Bogom. Ako smo slabi, tada nas promatranje naše slabosti neće učiniti jačima. Sva nastojanja da se skrušimo i pokajemo, ne dovode nas nimalo bliže Bogu. Zato ćemo smiono i srdačno doći k Njemu na temelju krvi i

reći: *"Gospode, ne razumijem potpuno vrijednost krvi, ali znam, da je ona Tebi dovoljna; zato ona zadovoljava i mene i ona je moje jedino opravdanje. Sada vidim, da ne igra nikakvu ulogu to da li sam napredovao u vjeri i postigao nešto. Dolazim zato što je prolivena dragocjena krv."*Tako stvarno imamo čistu savjest.

Nema više nikakve svjesnosti... za grijeh"(Jevr. 10:2). Ovo su snažne riječi. Očišćeni smo od svakog grijeha i smijemo kazati s Pavlom: *"Blago čovjeku kojemu Gospod ne uračunava njegove grijeh"*(Rim.4:8).

Pobjeda nad optuživačem

Na osnovu pomenutoga, možemo se sada suočiti s neprijateljem. Daljnje djelovanje krvi odnosi se na sotonu. Najvažnija sotonska uloga u našem životu je *optuživač naše braće*"(Otkr.12:10) i upravo tu ga susreće naš Gospod kao poglavar sveštenečki, *"svojom vlastitom krvlju"*(Jevr. 9:12).

Šta može krv protiv sotone? Ona dovodi Boga na stranu čovjeka u borbi protiv sotone. Padom u grijeh ušlo je nešto u čovjeka, pa se dao uhvatiti od sotone. Nažalost, tada se Bog mora o povući. Sada se čovjek nalazi

izvan raja, više nema slave koju je trebao imati pred Bogom (Rim. 3:23), jer je postao udaljen od Boga iznutra, u svome duhu. Vlastitom čovjekovom krivicom nešto je došlo u njega, i Bogu više nije bilo moguće (zbog svoga Bića) da bude na strani čovjeka. Ali krv odstranjuje prepreku i ponovo spaja Boga i čovjeka. Ponovo smo ugodni pred Njim. Zbog toga jer je Bog sada na našoj strani, možemo se suprotstaviti sotoni bez straha.

Sjetite se stiha u 1. Jovanovoj: *"Krv Isusa Hrista, Njegovog Sina čisti nas od svakog grijeha"*(Prva Jovanova 1:7). Ne samo da nas *čisti od svakog grijeha*" uopšte, nego od svakog pojedinačnog grijeha. Kakva je to čudesna stvar?! Bog je svjetlo i mi hodamo sa Njim u svjetlu i sve u nama je izloženo tom svjetlu. Bog vidi sve, a ipak krv nas čisti od svakog grijeha! Kakvo očišćenje! To ne znači da me Bog poznaje na nesavršen način. Ne pokušavam nešto sakriti, niti Bog pokušava nešto predvidjeti. Kao što je On u svjetlosti, tako sam i ja takođe u svjetlosti i upravo tu me dragocjena krv čisti od svakoga grijeha.

Neki od nas, zbog svoje vlastite slabosti, bili smo katkada kušani da pomislimo da ima grijeha koji

se ne mogu oprostiti. Sjetimo se riječi: "Čisti nas od svakog grijeha."

ha." Veliki grijesi, mali grijesi; grijesi koji su vrlo crni i takvi koji se ne čine da su toliko crni; grijesi za koje mislim da se mogu oprostiti i grijesi za koje smatram da se ne mogu oprostiti; svjesni i nesvjesni; svi su uključeni u ove riječi: "Krv Isusa Hrista, Njegovog Sina, čisti nas od svakog grijeha." I to zato, jer krv zadovoljava Boga na prvom mjestu.

Budući da Bog može sve naše grijeha oprostiti na temelju krvi, na čemu će onda sotona temeljiti svoje optužbe? Sotona nas može optuživati, ali "ako je Bog s na-

ma, ko će biti protiv nas?" (Rim. 8:31). Bog mu pokazuje na krv svog ljubljenog Sina. To je odgovor koji sotoni zatvara usta.

Ko će optužiti Božje izabrane? Zar Bog, koji ih opravdava? Ko će ih osuditi? Hrist koji je umro i uskrsnuo, koji je s desne strane Boga i zastupa nas?" (Rim. 8:33-34)

Treba da shvatimo da je krv potpuno dovoljna. "Hrist je došao kao Veliki sveštenik ... i svojom vlastitom krvi ušao jednom zauvijek u Svetinju nad svetinjama i stekao vječni otkup" (Jevr. 9:11-12). Bio je Otkupitelj jednom. Već skoro dvije hiljade godina On je Poglavar sveštenečki i Zastupnik. Stoji pred Bogom i *žrtva je za otkupljenje, zbog naših grijeha* (1. Jov. 2:2). A u Jevrejima 9:14 piše: "Koliko će više krv Hrista ... očistiti našu savjest od mrtvih djela." Njegovo djelo je savršeno za Boga i za nas.

Kakav dakle treba biti naš stav prema sotoni? Ovo pitanje je važno, jer nas on optužuje ne samo pred Bogom, nego i u našoj vlastitoj savjesti: "Sagriješio si i dalje griješiš. Slab si i Bog ne može ništa učiniti s tobom," to je njegov argument. Tada upadamo u kušnju da pokušavamo naći u sebi - svojim osjećajima ili ponašanju -

dokaz da sotona nema pravo. Nekada padamo u drugu krajnost i kušani smo da priznamo svoju bespomoćnost pa se predajemo potištenosti i očaju. Optuživanje tako postaje jedno od najjačih i najuspješnijih oružja sotone. On ukazuje na naše grijehе i nastoji nas optužiti pred Bogom i ako prihvatimo njegove optužbe gubimo tlo pod nogama. Razlog naše spremnosti da slušamo sotonu je taj, što se još uvijek nadamo da postoji neka našа vlastita pravednost. On je uspio da skrene naš pogled u pogrešnom smjeru (na nas same). Na taj način on postiže svoj cilj, i čini nas nepokretnima.

Ako smo pak naučili da se ne uzdamo u tijelo, nećemo biti iznenađeni kad nađemo grijehе u sebi, jer je u prirodi tijela grijешiti. Sve dok ne upoznamo svoju vlastitu narav i svoju potpunu bespomoćnost, mi se pouzdajemo u sebe i poraženi smo čim sotona istupi s optužbama protiv nas.

Bog je sposoban da se obračuna s našim grijesima, ali ne može ništa učiniti za čovjeka koji sam sebe optužuje, jer taj čovjek ne vjeruje u krv. Krv govori nama u prilog, ali takvom čovjeku više vrijedi ono što sotona kaže.

Hrist je naš Zastupnik, ali mi koji smo optuženi, stavljamo se

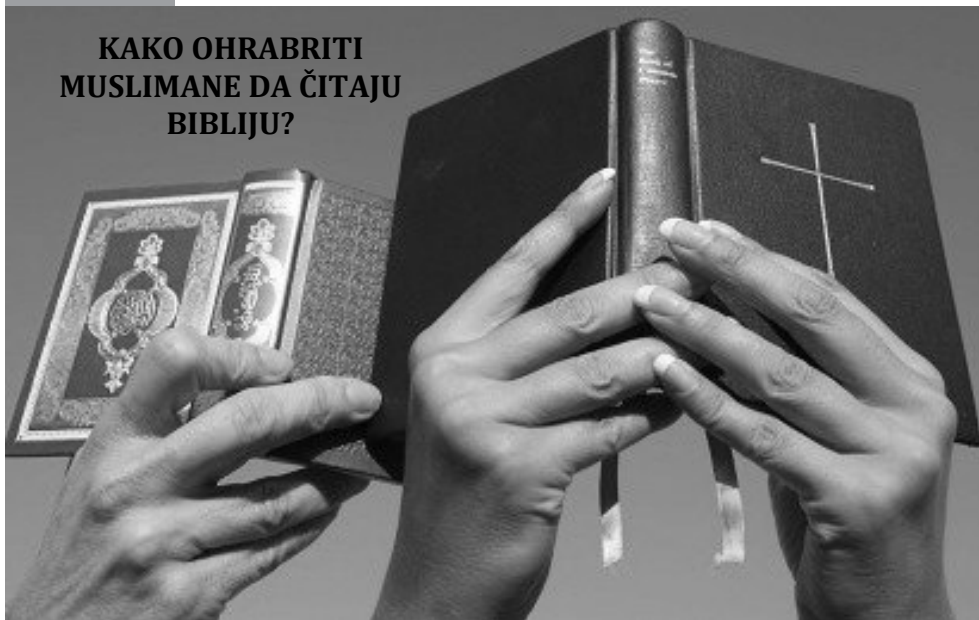
ponekad na stranu optužitelja. Nismo još spoznali da ne zaslužujemo ništa drugo osim smrti, da je u svakom slučaju naše mjesto na krstu. Nismo shvatili da samo Bog može odgovoriti optužitelju i da je On to već učinio putem dragocjene krvi. Naš spas je u tome da gledamo na Isusa i da shvatimo da je krv Jagnjeta dovoljna da ukloni svaku nevolju od nas koja je uzrokovana zbog naših grijehа. To je siguran temelj na kojem stojimo. Nikada se ne bismo trebali pokušavati suprotstavljati sotonu sa našim dobrim djelima, nego samo sa krvlju.

Da, istina je, grešni smo, ali Bogu hvala, krv nas čisti od svakoga grijehа! Bog vidi krv kojom je Njegov Sin odgovorio na optužbe i time je sotonu oduzet svaki temelj za optužbu. Jedino naše pouzdanje u krv i naše odbijanje da napustimo taj položaj, mogu ga ušutkati i natjerati u bijeg (Rim. 8:33-34); a tako će biti sve do samoga kraja (Otk. 12:11).

Kakvo oslobođenje bi došlo u naše živote kada bismo u potpunosti shvatili koliko je velika vrijednost dragocjene krvi Isusa Hrista u Božjim očima!

MUSLIMANI I BIBLIJA

KAKO OHRABRITI
MUSLIMANE DA ČITAJU
BIBLIJU?

Muslimani vjeruju u Kuran u kome se Biblija često spominje u pozitivnom svjetlu. Najbolji način da se neko ko je musliman podstakne i ohrabri da čita/pročita Bibliju jeste podsjetiti ga šta Kuran govori o Bibliji.

Slijedi spisak kuranskih stihova koji spominju Bibliju.

Sura II,121

Neki od sljedbenika Knjige čitaju je onako kako je objavljena; oni u nju vjeruju. A nastradaće sigurno oni koji u nju ne vjeruju.

Sura II, 53

I kada smo Musau Knjigu, koja rastavlja istinu od neistine, dali da biste pravim putem išli.

Sura II, 85

Kako to da u jedan dio Knjige vjerujete, a drugi odbacujete?! Onoga od vas koji čini tako stići će na ovome svijetu poniženje, a na Sudnjem danu biće stavljen na muke najteže. - A Allah motri na ono što radite.

Sura II, 92

I Musa vam je jasne dokaze bio donio, pa ste, ipak, u odsutnosti

njegovoj sebi nepravdu nanoseći, tele prihvatili.

Sura II, 174

Oni koji taj je ono što je Allah u Knjizi objavio i to zamjenjuju za nešto što malo vrijedi - oni u trbuhe svoje ne trpaju ništa drugo do ono što će ih u vatru dovesti; na Sudnjem danu Allah ih neće ni osloviti, niti ih očistiti, - njih čeka patnja nesnosna.

Sura II, 176

To je zato što je Allah objavio Knjigu, pravu istinu. A neslozi onih čija su mišljenja o Knjizi suprotna doista nema kraja.

Sura III, 3

On tebi objavljuje Knjigu, pravu istinu, koja prethodne potvrđuje, a Tevrat i Indžil objavio je još prije.

Sura VI, 7

A i da ti Knjigu na papiru spustimo i da je oni rukama svojim opipaju, opet bi sigurno rekli oni koji neće da vjeruju: "Ovo

nije ništa drugo do prava vradžbina."

Sura VI, 114

Zašto da pored Allaha tražim drugog sudiju, kad vam On objavljuje Knjigu potanko?

Sura VII, 52

A Mi ovima Knjigu objavljujemo, koju smo kako Mi znamo objasnili, da bude putokaz i milost ljudima koji budu vjerovali.

Sura XIII, 1

Ovo su ajeti Knjige! A ono što ti se objavljuje od Gospodara tvoga istina je, ali većina ljudi neće da vjeruje.

Sura XIV, 1

Knjigu ti objavljujemo zato da ljude, voljom njihova Gospodara, izvedeš iz tmina na svjetlo, na put Silnoga i Hvaljenoga.

Priredio **Ljubomir Tatić**, Srbac

SVJEDOČANSTVO DUHA

„Duh je onaj koji ovo svjedoči, jer je Duh istina.“

Prva Jovanova 5,6

Postoje trenuci kad mi unutrašnje svjedočanstvo Duha Svetoga ne dopušta da ćutim. Duh se podiže u meni i moram da govorim.

Duh Sveti boravi u nama da nam otkrije šta je istina, a šta laž. On govori tihim glasom duboko u srcu. Mnogi od naših svetih praočeva vjerovali su u ovo djelovanje Duha u vjernicima. Mnogo su propovijedali o tom svjedočanstvu. Ja ovu istinu više ne čujem sa propovjedaonica. Zapravo, u većini crka-

va se više ne govori o svjedočanstvu Duha!

Vjernicima je potrebno svjedočanstvo Duha kao nikada ranije. Sve više nam treba kako se primiče Dan Gospodnji! Sotona je drsko došao kao anđeo svjetla da prevari ako je moguće i izabrane Božje. Njegova će pokvarena zavodjenja bujati: lažne nauke, lažni učitelji, lažna evanđelja.

Unutrašnje svjedočanstvo Duha djeluje na *!principu mira*". Mir Božji je najveća star koju možete da imate. Kada je vaš mir narušen, možete biti sigurni da vam govori Duh Sveti! Kad je uznemirenost u vašem duhu

– drhtanje i nemir duboko u vama – Bog vam govori da je nešto lažno. Osjećate njegovu zbuđenost, žalost i ljutnju!

„I neka u vašim srcima vlada mir Hristov“ (Kološanima 3,15). Svaki skriveni, nepokajani grijeh oteće vjerniku njegov dragocjeni mir! Njegovo srce mučiće krivica, osuda i strah. Duh će mu govoriti samo tri riječi: *„Pokaj se! Bježi!“*

Da, Duh će vam govoriti da vas ispravi; baviće se vama u vezi sa grijehom, pravednošću i sudom. Ali kad vam treba dati vođstvo, to je tihi glasić koji vam govori što da radite i kamo da idete. On ne djeluje u nečistoj posudi!

Ako ustrajete u grijehu – ako ga ne priznate i ne pozabavite se njime – vaše srce će vas stalno hraniti lažima. Čućete učenja koja će vas tješiti u vašem grijehu te ćete misliti: *„Moj grijeh ne može biti tako loš. Ne osjećam presvjedočenje.“*

To vas može potpuno odvesti u zabludu. Isaija govori o ljudima koji su dolazili tvrdeći da žele istinski savjet Božji. Govorili su:

„Neka pohiti, neka poteče s djelom svojim da bismo ga

vidjeli, neka se približi i završi naum Sveca Izraelova da bismo znali.“

(Isaija 5,19)

Ali ti ljudi bili su prevareni u svojim srcima i na kraju su krivo protumačili savjet. Grijeh je iskrivio njihov sud! Kao rezultat toga, nisu bili u stanju razabrati zlo. Stvari koje su bile svete i čiste, nazivali su nepravednima. Isaija je rekao za njih:

„Jao onima koji zlo dobrom nazivaju, a dobro zlom, koji od tame svjetlost prave, a od svjetlosti tamu, koji gorko slatkim čine, a slatko gorkim.“

(Isaija 5,10)

David Vilkinson

KRIŽ NA BRDU

Osobna, istorijska i biblijska potraga za pravim značenjem kontroverznog simbola

„Sva nebesa su zainteresovana za križ Kristov; pakao ga se boji, a jedino ljudi zanemaruju njegovo značenje.”

Oswald Chambers

Bio je maglovit zimski dan tog februara 2015. godine, a mi smo se nalazili na brdu izvan Sarajeva, glavnog grada Bosne i Hercegovine. Na trenutak, oblaci su se razdijelili tako da smo mogli vidjeti grad daleko dolje, u daljini. U ovom gradu smo se sreli – Slavko je došao iz južnog dijela zemlje, a Josh iz jugoistočnog dijela Amerike. Bili smo različiti, prijatelji iz dvije zemlje, dvije kulture i dva jezika. Pa ipak, spojio nas je onaj kojeg neki smatraju najkontroverznijim i pogrešno shvaćenim simbolom u svijetu - križ.

Tog smo dana pobjegli od gradske vreve da razmislimo i razgovaramo o ideji pisanja zajedničke knjige o križu. Dok smo stajali na vrhu brda gledajući dolje na grad, nismo mogli ignorisati izazove ovakvog jednog pothvata. Prije

dvije decenije, ovo brdo je bilo korišteno kao bunker iz kojeg su vojnici ispaljivali granate na grad. Devedesetih su godina, nacionalizam i etnička podjela razdvojili Jugoslaviju. Bobbene linije su često bile iscrtavane religioznim razlikama – Srbi pravoslavci protiv Hrvata katolika, protiv Bošnjaka muslimana. Sarajevo se, poput

drugih gradova, zateklo usred svega toga. Više od 100.000 ljudi u zemlji poginulo je u ratu, koji se i danas, još uvijek, pogrešno razumije i diskutira.

Dok smo hodali između ruševina bunkera, također smo prepoznali da je križ bio žrtva rata. Njegov smisao je bio iskrivljen i osakaćen. Odlučili smo da moramo napisati ovu knjigu zbog križa koji nas je povezo. No, ostalo je pitanje, može li se spasiti pravo značenje križa od njegove zloupotrebe i pogrešnog tumačenja kroz istoriju?

Zbog istorijskog i osobnog iskustva, ljudi imaju veoma različite reakcije na križ. Neki ljudi padnu ničice u strahopoštovanju, dok drugi reaguju u ljutnji i odbojnosti. Neki prave zlatne križeve i nose ih oko vrata, dok drugi zabranjuju njegovu upotrebu na javnim mjestima, u ime tolerancije. Kako pristupiti tako komplikovanoj temi kao što je križ?

Jedna drevna izreka kaže: „I trostruko se uže ne kida brzo.“ Kako bismo u ovoj knjizi osnažili diskusiju o križu, zajedno smo utkali tri niti konca. U prvoj, Slavko pripovijeda svoju priču o životu kojeg je pre-

okrenula tragedija i rat. U drugoj, Josh ulazi u trag istorijskoj evoluciji križa kao simbola, od instrumenta smrti do znaka identiteta. U trećoj se zajedno okrećemo Bibliji, u potrazi za pravim značenjem križa. Naša nada je da ove niti stvore trodimenzionalnu sliku ovog kontroverznog simbola i rasvijetle njegovo istinsko značenje.

Dok čitajući prolazite kroz vremenske periode i stilove izražavanja, nadamo se da shvaćate kako prošlost utiče na sadašnjost i kako sadašnjost utiče na budućnost. Premda Slavkova priča slijedi prirodni hronološki poredak memoara, drugačije smo pristupili istorijskoj niti. Počevši u sadašnjosti, vraćali smo se unatrag u vrijeme i otkrivali događaje koji su oblikovali sadašnji stav o križu.

I konačno, mi ispitujemo ove ideje povezane s križem kao znakom pobjede, patnje, isključenosti, života i srama - kroz biblijske leće. Obezbijedili smo i fusnote za biblijske reference da lakše čitate relevantne priče ili odlomke u njihovom kontekstu. Iako smo se trudili da utkamo ove niti zajedno, tako

da one grade argument, jasno nam je da neki čitatelji više vole da čitaju jednu po jednu nit. Prepuštamo to vašem nahođenju i nadamo se da će ga oblikovanje teksta olakšati.

Bez sumnje, u ovoj knjizi pišemo sa stajališta Balkana. Ovo je regija koju obojica zovemo domom i mjesto koje nas je inspirisalo da pišemo ovu knjigu. U posljednja dva desetljeća, veliki križevi su se pojavljivali na brdima iznad gradova ove zemlje. Svaki put kada se pojavi neki projekat i planira novi križ, jedan dio zajednice slavi dok drugi dio protestira. Ako se pravo značenje križa može razotkriti na Balkanu, mjestu koje se godinama povezuje sa podjelama i nesporazumima, onda se križ može uzdignuti iznad zbnjenosti koja ga prekriva. Problem križa je globalan. To je simbol koji se ne može izbjeći. A razumijevanje pravog značenja križa bi moglo otvoriti vrata novom razumijevanju života kao cjeline.

Tog februarskog dana na brdu izvan Sarajeva, kada smo odlučili da pišemo ovu knjigu, znali smo da je za nju potrebna iskrenost i hrabrost. Želimo to

isto od vas. Kada okrenete ovaj list, upustit ćete se u razgovor o najkontroverznijem simbolu u istoriji. Iako je razumljivo izbjegavati tako teške razgovore, često otkrivamo kako najznačajnija otkrića proizlaze baš iz njih. To je naša nada za vas.

Slavko Hadžić i Joshua Irby, Sarajevo

Narudžbe i informacije:
Pastor Slavko Hadžić
EC Koševsko Brdo
Sarajevo, Bosna i Hercegovina
+387-61-255-309
slavko.hadzic@gmail.com

IZDANJA
U 2017.

DEREK PRINCE

OBJAVLIVANJE
BOŽJE REČI

365 DANA
POBOZNOSTI

DEREK PRINCE

KLJUČ ZA
BLISKI ISTOK

DEREK I LYDIA
PRINCE

DR. LESTER SUMRALL

VJERA

MIJENJA VAŠ SVIJET

STORMIE OMARTIAN

Snaga
Roditeljeve
MOLITVE

STORMIE OMARTIAN

Snaga
ženine
MOLITVE

POSLEDNJI
POZIV

SYLOAM
IZDAVAŠTVO

+381 64 405 47 44

www.press.syloam-international.org

OLEN GRIFFING

PESMA
NASLEĐA

VAŠ NASTUP MOŽE UČINIK
NA BUDUĆE GENERACIJE

ŽELIMO VAM SREĆNE I VESELE PRAZNIKE
KAO I BLAGOSLOVENU NOVU GODINU,
UZ PUNO NOVIH KNJIGA IZ NAŠEG IZDAVAŠTVA.

**Svakog jutra počinje
dan u kom se
mogu dogoditi
velike i značajne
promjene
u tvom životu.**